

Wiadomość Tygodnia

KAPUCYNI ZAPRASZAJĄ DO ŚWIĘTOWANIA JUBILEUSZU ŚW. OJCA PIO

DO NIEBA
z Ojcem Pio

2018 Rok Ojca Pio

50 lat od przejścia do domu Ojca   **100** lat od otrzymania stygmatów

Obecny rok będzie dla wszystkich czcicieli Świętego Ojca Pio wyjątkowym czasem. Przeżywamy bowiem uroczysty jubileusz 100-lecia od otrzymania przez niego stygmatów oraz 50-lecia od przejścia do domu Ojca. Uroczystości jubileuszowe rozpoczęła konferencja prasowa, która odbyła się w Sekretariacie Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie. Podczas spotkania z dziennikarzami zarysowane zostało pięć głównych wydarzeń jubileuszu oraz kilka inicjatyw wspierających.

Brat Tomasz Duszc, Asystent Prowincjalny Grup Modlitwy Ojca Pio dla Polski Południowej przedstawił zarys XVI Czuwania z Ojcem Pio, które odbędzie się 16-17 czerwca w Krakowie – Łagiewnikach. O jubileuszowym Kongresie Grup Modlitwy Ojca Pio na Jasnej Górze, który będzie miał miejsce 20-22 września opowiedział br. Roman Rusek, Krajowy Koordynator GMOP. Jego wypowiedź uzupełnił Pan Andrzej B. Piotrowicz, Dyrektor Generalny Roku Jubileuszowego. Opowiedział także o planowanym w nocy z 22 na 23 września Czuwaniu z Maryją i Ojcem Pio na Jasnej Górze. Zagadnienia związane z II Kongresem Ojca Pio w Gdańsku przedstawił br. Zdzisław Duma – Asystent Prowincjalny Grup Modlitwy Ojca Pio dla Polski Północnej, a także gwardian gdańskiego klasztoru kapucynów i inicjator kongresów w Trójmieście. Warto w tym miejscu przy-

pomnieć, że kongres w Gdańsku odbędzie się w dniach 28 – 29 września w Muzeum II Wojny Światowej. Pielgrzymka Narodowa do Ojca Pio (Watykan / San Giovanni Rotondo) stanowi piękne zwieńczenie naszego świętowania. O „wizycie u Ojca Pio” mówił do zebranych dziennikarzy br. Roman Rusek.

Wydarzeń związanych z podwójnym jubileuszem będzie znacznie więcej, wystarczy wspomnieć tu inicjatywy: kampania społeczna „niestygmatycy.pl” organizowana przez Dzieło Pomocy Świętego Ojca Pio, publikację „Listów Ojca Pio” przez wydawnictwo Serafin, uruchomienie „wirtualnego świętego” przez dom zakony kapucynów w Gdańsku, wydaniu we współpracy z Poczta Polska znaczka ze świętym stygmatykiem, oraz wiele innych. Warto śledzić strony internetowe patronów medialnych jubileuszu, ponieważ na nich będą sukcesywnie publikowane zaproszenia na poszczególne inicjatywy oraz sprawozdania z minionych wydarzeń.

KAMPANIA SPOŁECZNA NIESTYGMATYCY

W związku z 50. rocznicą śmierci oraz 100. rocznicę otrzymania stygmatów przez św. Ojca Pio. Jako Dzieło Pomocy przy-

gotowało autorską propozycję - kampanię społeczną *Niestygmacy*.

– Poprzez opowiedzenie prawdziwych historii kampania ma uświadamiać problem stygmatyzacji osób bezdomnych, która utrudnia powrót do pełnego życia w społeczeństwie. Celem kampanii, prócz szerzenia świadomości nt. bezdomności, jest również zaproszenie odbiorców do „zmywania stygmatów” poprzez przesyłanie osobistych świadectw spotkania z osobą wykluczoną i związanej z tym przemiany – opowiada Justyna Nosek z Dzieła.

W ramach kampanii *Niestygmacy* została uruchomiona specjalna strona internetowa niestygmacy.pl. Poza tym, w lutym 2018 r. zostanie wydana książeczka 12 dobrych spojrzeń zachęcająca do poznania historii 12 osób bezdomnych i wsparcia działalności Dzieła Pomocy św. Ojca Pio. Organizatorzy kampanii chcą dotrzeć także do najmłodszych odbiorców, czyli uczniów oraz wszystkich zainteresowanych prze-

prowadzeniem katechezy, lekcji wychowawczej lub spotkania formacyjnego nt. bezdomności na podstawie konspektu dostępnego od marca 2018 roku. Obchodzony co roku 14 kwietnia Dzień Ludzi Bezdomnych wpisze się również w kampanię *Niestygmacy*. Tego dnia odbędzie się akcja społeczna pt. *Nie planowałem bezdomności*.

Podsumowanie kampanii nastąpi w listopadzie 2018 roku podczas konferencji poświęconej problemowi stygmatyzacji osób bezdomnych. Program całej kampanii jest dostępny na www.niestygmacy.pl

Dodatkowo Dzieło Pomocy będzie można spotkać podczas dorocznych wydarzeń poświęconych osobie św. Ojca Pio, które w tym roku nabiorą szczególnego jubileuszowego charakteru. Są to: XVI Czuwanie z Ojcem Pio w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w krakowskich Łagiewnikach (16-17 czerwca 2018 r.) oraz Kongres Grup Modlitwy św. Ojca Pio na Jasnej Górze (20-22 września 2018 r.). Za: www.kapucyni.pl

DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO W POLSCE, cz. II

ELBLĄG: ŻYCIE KONSEKROWANE SPOSOBEM REALIZACJI POWOŁANIA DO ŚWIĘTOŚCI

Życie konsekrowane należy nie tylko do struktury charyzmatycznej Kościoła, ale jest również sposobem realizacji powszechnego powołania do świętości - mówił ks. biskup Jacek Jezierski, podczas Mszy Świętej, w Dniu Życia Konsekrowanego.

Dzień ten w Polsce świętowany jest 2 lutego w uroczystość Ofiarowania Pańskiego, w tradycji polskiej zwanego również świętem Matki Boskiej Gromnicznej.

Zwracając się do osób konsekrowanych biskup Jacek zwrócił uwagę na scenę ofiarowania Pana Jezusa obecną w dzisiejszej Ewangelii. Wyjaśnił, że Maryja i Józef przynosząc pierworodne dziecko do świątyni uczynili gest uznania, że Pan Bóg ma do niego pierwszeństwo. - Pan Bóg ma do nas bardziej pierwszeństwo niż nasi rodzice czy

nawet my sami. Należymy do Niego, jesteśmy bożą własnością. Taka jest prawda o Jezusie-dziecku, ale także o każdym człowieku..

Jak wskazywał ks. biskup życie konsekrowane jest jedną ze ścieżek życia chrześcijańskiego. - Obok życia małżeńskiego i rodzinnego, oraz obok posłannictwa i drogi pasterza - wskazywał. - W życiu konsekrowanym kryje się wezwa-

nie do doskonałości w życiu chrześcijańskim, która polega na dojrzałej wierze i dojrzałej miłości - podkreślał.

Za: www.elblag.gosc.pl

Po zakończonej Eucharystii, wszyscy uczestnicy na zaproszenie ks. biskupa udali się do Kurii Biskupiej, gdzie miała miejsce agapa i czas wspólnego świętowania przy stole. Była to też okazja do przypomnienia, że następne takie spotkanie odbędzie się w naszym kościele w ławie 17.02.2018 roku, kiedy obchodzimy z udziałem ks. bpa Jacka Jezierskiego 70. rocznicę pobytu Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej w ławie, a z racji peregrynacji Relikwii Drzewa Krzyża Świętego także spotkanie osób konsekrowanych u stóp Chrystusowego Krzyża. (rw)

Za: www.oblaci.pl

GDAŃSK: JESTEŚCIE ŚWIATŁOŚCIĄ KOŚCIOŁA

Dziękujemy dziś Bogu za to, że mocą Ducha Św. wzbudza nadal w Kościele ten rodzaj powołania. To dalszy ciąg konsekracji chrzcielnej a zarazem droga, która prowadzi do radykalizmu i całkowitego oddania siebie Panu Bogu, Kościołowi i wspólnocie zakonnej - mówił do osób konsekrowanych abp Sławoj Leszek Głódź.

Dziękczynna Eucharystia połączona z odnowieniem ślubów zakonnych zgromadziła 2 lutego w cysterskim kościele pw. MB Królowej Korony Polskiej przedstawicieli działających na terenie archidiecezji gdańskiej zgromadzeń i zakonów. Uroczystość była centralnym punktem obchodów przypadającego w dniu święta Ofiarowania Pańskiego Świątecznego Dnia Życia

Konsekrowanego. Sprawowanej głównie przez duchowieństwo zakonne Mszy św. przewodniczył abp Sławoj Leszek Głódź

W homilii metropolita przypomniał treść teologiczną przeżywanego święta. Jak zaznaczał, świadectwa z V w. mówią o tym, że chrześcijanie na wschodzie celebrowali je jako wspomnienie spotkania Jezusa z przedstawicielami Narodu Wybranego.

- Życie konsekrowane przypomina drogę Narodu Wybranego, który opuszcza Egipt i idzie od Ziemi Obiecanej - ocenił hierarcha. Zaznaczał, że Izraelici w drodze przez pustynię nie zawsze chcieli słuchać Mojżesza i narzekali, że Bóg każe na siebie długo czekać. - W życiu konsekrowanym musimy wyzbyć się narzekania, choć nie jest to łatwa droga. Jesteście własnością Pana Boga. Nie wolno zatem uciekać, ale trzeba iść drogami

rad ewangelicznych, by być światłem świata i solą ziemi. Pan was poniesie na swoich skrzydłach tam, gdzie On sam będzie prawdziwą światłością, wiekiustym weselem, pełnią szczęścia i radości - zaznaczał.

- Trudno wyobrazić sobie Kościół bez osób życia konsekrowanego. Jesteście światłością tego Kościoła. Stąd nasza wdzięczność i szacunek dla was. Dzisiaj w imieniu całej archidiecezji i całego Kościoła dziękujemy wam. Ciągłe na nowo rozpalajcie ogień życia oddanego Bogu z miłości do innych. A Pan Bóg nigdy o was nie zapomni i to On was wynagrodzi - dodał na zakończenie.
Za: www.gdansk.gosc.pl

KONSEKROWANI Z GLIWIC I OPOŁA ŚWIĘTOWALI RAZEM

Tradycyjnie obchody Dnia Życia Konsekrowanego w diecezji gliwickiej i opolskiej przeżywamy wspólne. W tym roku zgromadziliśmy się w sobotę 03 lutego w katedrze Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Gliwicach. Uroczystościom przewodniczył biskup gliwicki Jan Kopiec, a kazanie wygłosił biskup opolski Andrzej Czaja. Ponadto w koncelebrze brali udział: biskup pomocniczy z Opola Rudolf Pierskała i biskup pomocniczy z Gliwic Andrzej Iwanek.

Było to spotkanie sióstr zakonnych, zakonników, stowarzyszeń życia apostołskiego, instytutów świeckich, dziewic

i wdów konsekrowanych. Wszyscy, którzy poświęcili życie na służbę Bogu. Niezwykle cieszyła duża liczba uczestników.

W swoim pozdrowieniu na początku Mszy św. bp Jan Kopiec zauważył, że: „na obraz dzisiejszego życia zakonnego składają się nade wszystko historia i tradycja i powoływanie wszystkich form,

które w ciągu wieków dochodziły do głosu”.

Biskup opolski Andrzej Czaja w homilii powiedział osobom konsekrowanym: „jesteście błogosławieństwem!.. Tym bardziej dziś, gdy człowiek chce z życia mieć jak najwięcej dla siebie... Wy wszyscy, osoby konsekrowane naszych dwóch diecezji, jesteście też dla ludu tej ziemi tymi, przez których my otrzymujemy błogosławieństwo od Pana”. W czasie Mszy Świętej osoby życia konsekrowanego odnowiły swoje śluby. Po Mszy św. udzielono wszystkim błogosławieństwa św. Błażeja.

Po poczęstunku w Domu św. Jana Pawła II w auli odbył się koncert znanej i cenionej orkiestry dętej kopalni Sośnica.

O. Błażej Kurowski OFM

KALISZ: KONSEKROWANI WEZWANI DO ŚWIADECTWA

We współczesnym świecie nie jest łatwo być osobą konsekrowaną, bo jest się znakiem sprzeciwu dla tego świata. Kościołowi potrzeba odważnych i świętych ludzi - mówił biskup kaliski Edward Janiak do osób konsekrowanych w katedrze św. Mikołaja w Kaliszu, gdzie przewodniczył Mszy św. kończącej obchody Roku Życia Konsekrowanego.

Na początku Mszy św. bp Łukasz Buzun OSPPE poświęcił zapalone świece, z którymi siostry i kapłani procesyjnie przeszli do nawy głównej kaliskiej katedry.

W homilii bp Łukasz Buzun wskazał, że świątynia jerozolimską była miejscem, gdzie Bóg wkroczył w dzieje człowieka i pozostał z nim. - Bóg pozostaje w Chrystusie w każdej świątyni i ofiaruje się za każdym razem na ołtarzu w Eucharystii, daje się nam jak chleb życia. Jezus ofiarowuje się każdemu z nas w Eucharystii. Przychodzi, by zastać świątynię uprzątniętą naszego serca, żeby tam znaleźć swoje miejsce. Jest to zaproszenie do życia w komunii z Bogiem - powiedział biskup pomocniczy diecezji kaliskiej.

Zachęcał, aby każdy człowiek przeżywając Eucharystię świadomie przeżywał obecność Jezusa Chrystusa w swoim życiu. - Chrystus wychodzi do każdego człowieka, szczególnie biednego, wykluczonego, opuszczonego, czasami odartego ze swojej godności dziecka Bożego, wychodzi do każdego człowieka ze względu na Ojca, bo takie jest przesłanie Jego obecności na tym świecie - podkreślał kaznodzieja.

Nawiązał do obchodzonego Roku Miłosierdzia. - Ważne jest w Roku Miłosierdzia Bożego, żebyśmy odzyskali prostotę spojrzenia na rzeczywistość, żebyśmy odzyskali prostotę obcowania z Chrystusem na podstawie Dzienniczka św. s. Faustyny - mówił hierarcha.

Przekonywał, że osoby konsekrowane są powołane do dawania świadectwa. - Słowa są krótkim czy dłuższym komentarzem do naszego życia, nie są aż tak ważne, ale ważna jest postawa, to, co Duch Święty przez nas wyraża, przez nasz strój, zachowanie, skromność pracy, ubóstwo, zależność i posłuszeństwo, które jest czymś bardzo trudnym na drodze osoby konsekrowanej. Przez to wszystko jawi się obecność Boża i czasami nie trzeba dużo, żeby tę obecność komuś uświadomić. Ważne jest, abyśmy bez względu na trendy kulturowe dawali świadectwo o Bożej obecności w tym świecie, o

obecności Boga, który jest miłością wobec każdego człowieka – zaznaczył bp Buzun.

Po kazaniu osoby konsekrowane odnowiły śluby zakonne.

Przed zakończeniem Eucharystii biskup kaliski podziękował osobom konsekrowanym za posługę w diecezji kaliskiej. - Wam osoby życia konsekrowanego dziękuję za świadectwo wiary, za pracę w Kościele Kaliskim, za tę służbę od przedszkola po łóżko śmierci, gdzie pochylacie się nad ludźmi starszymi. Bardzo wszystkim dziękuję za tę cichą służbę – mówił bp Janiak.

Podkreślał, że we współczesnym świecie nie jest łatwo być osobą konsekrowaną. - Pan Bóg posługuje się ludźmi i dlatego pamiętajcie ojcowie, siostry, bracia, że w ten sposób budujecie jedność Kościoła. Zwłaszcza dzisiaj we współczesnym świecie nie jest łatwo być osobą konsekrowaną, bo jest się znakiem sprzeciwu dla tego świata. Kościołowi potrzeba odważnych i

świętych ludzi. Bogu dziękujemy, że możemy służyć w konfesjonale, przy ołtarzu, we wszystkich tych dziełach, gdzie dajecie piękne świadectwo, a nawet wtedy, kiedy już siły opadają modlicie się za ten Kościół biorąc do ręki różaniec. Proszę przyjąć słowa wdzięczności za tę Waszą cichą, piękną służbę Kościołowi – powiedział ordynariusz diecezji kaliskiej.

W diecezji kaliskiej posługują 424 siostry zakonne w 25 zgromadzeniach żeńskich, w tym ok. 60 zakonnic w 4 klasztorach kontemplacyjnych, a są to: Siostry Karmelitanki na Niedźwiadach w Kaliszu, Siostry Klaryski w Kaliszu, Siostry Klaryski Kapucynki w Ostrowie Wielkopolskim i Mniszki Kamedułki w Złoczewie. W 10 zgromadzeniach męskich pracuje 80 kapłanów zakonnych. Zakony zajmują się głównie pracą duszpasterską. Niektóre zgromadzenia prowadzą szkoły, przedszkola, zakłady opiekuńczo-wychowawcze lub domy rekolekcyjne. W diecezji są dwie dziewice konsekrowane i jedna wdowa.

Za: www.radiorodzina.kalisz.pl

LUBLIN: KONSEKROWANI UBOGACAJĄ KOŚCIÓŁ

Dziękujemy Bogu za dar powołań do życia konsekrowanego; za osoby, które w niezwykle sposób bogacą Kościół poprzez swoje charyzmaty zrodzone przez Ducha Świętego – powiedział bp Mieczysław Cisto 2 lutego podczas Mszy św. w archikatedrze lubelskiej. Razem z nim Eucharystię w intencji osób konsekrowanych celebrowali bp Artur Miziński i bp Józef Wróbel oraz liczni kapłani reprezentujący różne wspólnoty zakonne. Mszę św. poprzedziła modlitwa Liturgia Godzin, którą prowadził ks. Andrzej Krasowski, wikariusz biskupi ds. instytutów życia konsekrowanego i stowarzyszeń życia apostołowskiego, oraz adoracja Najświętszego Sakramentu i modlitwa Koronką do Miłosierdzia Bożego.

W homilii bp Mieczysław Cisto zwrócił uwagę, że święto Ofiarowania Pańskiego ma wymiar wielowątkowy. W Polsce wiąże się z określeniem Matka Boża Gromniczna, gdyż w tym dniu poświęca się świece, będące symbolem Jezusa Chrystusa Światłości świata. Wskazał też na starca Symeona i prorokinię An-

nę, którzy realizując swoje powołanie, pod natchnieniem Ducha Świętego rozpoznali w Jezusie oczekiwanego Mesjasza. Ksiądz Biskup podkreślił, że Ofiarowanie Jezusa w świątyni wiąże się nierozzerwalnie z ofiarą samego Chrystusa, którą ostatecznie poniesie na krzyżu.

W odniesieniu do osób konsekrowanych mówił, że decyzja pójścia drogą powołania musi wynikać z miłości, choć – jak mawiała Matka Teresa z Kalkuty – prawdziwa miłość boli. – Od Matki Najświętszej uczymy się jak kochać, jak dawać siebie, jak przyjmować Bożą wolę i realizować miłość w codzienności – apelował. Podkreślał, że trwanie we wspólnocie wymaga przełożenia początkowego entuzjazmu na prozę życia i wierności w realizacji charyzmatu zgromadzenia.

– W każdej wspólnotce, kapłańskiej i zakonnej, jest miejsce dla różnych typów charakterologicznych, by wzajemnie się dopełniać w swoim bogactwie – powiedział. Bp Cisto przypomniał słowa papieża Franciszka o wielkiej misji miłosierdzia osób konsekrowanych, bez której Kościół byłby bardzo ubogi. Przypomniał o różnych działaniach, często niekonwencjonalnych, ale wynikających z miłości, podejmowanych przez siostry zakonne w celu zebrania środków na pomoc potrzebującym. – Napelniamy się światłem, które promieniuje z Bożej miłości, a które objawiło się w Dzieciątku Jezus, w postawie Jego bolejącej Matki, byśmy w naszą miłość potrafili wkalkulować ból i widzieli w nim największy zbawczy sens – zakończył homilię.

Po Komunii św. nastąpiło odnowienie ślubów zakonnych. Bp Mieczysław Cisto kolejny raz dziękował osobom konsekrowanym za przybycie. Szczególne podziękowania złożył ks. Andrzejowi Krasowskiemu za trud jego ofiarnego posługiwania.

W archidiecezji lubelskiej pracuje obecnie 556 siostr w 93 domach zakonnych oraz 215 kapłanów zakonnych i 29 braci w 36 domach zakonnych. [Ewa i Tomasz Kamiński](#)

RADOM: KONSEKROWANI SĄ DROGOWSKAZEM

W Święto Ofiarowania Pańskiego, 2 lutego, obchodzimy Światowy Dzień Życia Konsekrowanego. Siostry, ojcowie i bracia zakonnicy z całej diecezji spotkali się w kościele Trójcy Przenajświętszej w Radomiu.

- Dzisiaj wspominamy to wydarzenie, kiedy Maryja z Józefem oddają Bogu tego, który do Niego należy, czyli samego Chrystusa. To jest potwierdzenie, że ta osoba jest własnością Boga. Z tej racji Jan Paweł II ustanowił to święto Światowym Dniem Życia Konsekrowanego. Jest to okazja do dziękczynienia za wielki dar życia konsekrowanego oraz jego niezastąpioną misję w Kościele i w świecie - mówi ks. Piotr Walkiewicz, diecezjalny referent ds. życia konsekrowanego.

Spotkanie rozpoczęła adoracja Najświętszego Sakramentu i wspólna modlitwa. Mszy św., w czasie której zakonnicę i zakonnicę odnowili swoje śluby, przewodniczył bp Henryk Tomasiak.

- Dzisiaj w szczególny sposób, wpatrując się w Matkę Bożą, dziękujemy za wszystkie osoby życia konsekrowanego, które poddają się działaniu Ducha Świętego, aby to życie nabrało innego wymiaru, aby dzięki uświęceniu, konsekracji Ducha Świętego tworzyła się nowa

rzeczywistość w sercu i dzięki tym osobom we wspólnocie wierzących - mówił w homilii. Ordynariusz podkreślił, że dziś świat potrzebuje ludzi, którzy są żywymi znakami Ewangelii, działania Chrystusa, którzy są drogowskazem i żywym dowodem tego, że można Ewangelię przyjąć bardzo dokładnie i dokładnie zrealizować rady ewangeliczne, żyć błogosławieństwami.

- Dziękujemy Panu Bogu za wszystkie osoby życia konsekrowanego podejmujące cichą formę modlitwy i świadectwa. Dziękujemy za ten znak, który jest potrzebny światu. Fizyka pokazuje bardzo proste prawo naczyń połączonych. Jeżeli do jednego z nich dodajemy trochę płynu, podnosi się poziom we wszystkich naczyniach. Jest coś podobnego w życiu duchowym Kościoła. Jeżeli jedno serce jest bliżej Pana Boga, jeżeli w jednym sercu podnosi się poziom życia duchowego, wówczas podnosi się poziom życia duchowego w całej wspólnocie. To działanie Ducha Świętego. To Jego dar dla Kościoła - powiedział.

Bp Tomasiak podziękował osobom życia konsekrowanego za świadectwo, za ich obecność i pracę. Życzył, aby Duch Święty prowadził owocnie to dzieło konsekracji każdego serca, by w Kościele podnosił się poziom życia duchowego.

- Potrzebujemy wiatru Ducha Świętego, potrzebujemy Ducha Świętego, by podsyć ogień. On nauczył nas że wierność naszym korzeniom i przyszłości historii staje się płodna i twórcza w ciszy przed Bogiem. Osobom życia konsekrowanego życzymy ognia, i mocy, i wiatru, i wrażliwości na ten wiatr Ducha Świętego - mówił.

S. Bożena Adach służka NMPN, referentka zgrupowań siostr zakonnych diecezji radomskiej mówi, że dzisiejsze święto jest dla niej umocnieniem w powołaniu, dostrzeżeniem wartości życia osób konsekrowanych i potrzeby takiego życia w Kościele. - Możemy podzielić się też doświadczeniami, cieszyć się sobą, zobaczyć różnorodności życia zakonnego - powiedziała.

W diecezji radomskiej jest około 400 osób konsekrowanych, w tym ponad 300 siostr i około 80 ojców i braci zakonnych. Jest 48 domów zakonów żeńskich, 15 - domów zakonów męskich. Zakonów męskich jest 9, a żeńskich - 19, w tym jedno zgromadzenie klauzurowe.

- Kilkanaście osób należy do instytutów świeckich, są 3 dziewice konsekrowane i 1 wdowa konsekrowana. Mamy kilkanaście kandydatek do wdowieństwa konsekrowanego, 2 kandydatki do dziewictwa konsekrowanego - wylicza ks. Walekiewicz. Za: www.radom.gosc.pl

RZESZÓW: TO DLA NAS WYJĄTKOWY DZIEŃ

Historia Kościoła pokazuje że w każdym czasie są ludzie, którzy podejmują życie w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie, by sercem czystym i niepodzielnym służyć Chrystusowi i bliźnim. Dziś w kościele obchodzimy Święto Ofiarowania Pańskiego i Dzień Życia Konsekrowanego. To czas pamięci o osobach, które ofiarowały swoje życie Bogu. Zakonnicy, zakonnice i inne osoby konsekrowane odnawiają w tym dniu swoje śluby, a w kościołach zbierane są datki na rzecz zakonów klauzurowych.

Obchody pod przewodnictwem bp. Jana Wątroby rozpoczęły się w rzeszowskiej katedrze gdzie na wspólnej modlitwie spotkały się osoby konsekrowane - zakonnice, zakonnicy, pustelnicy, dziewice i wdowy konsekrowane oraz członkowie instytutów świeckich.

Siostry i bracia zakonnicy, podobnie jak Jezus w świątyni Jerozolimskiej, ofiarowują swoje życie na wyłączną służbę Bogu. Te święta i te wydarzenia wzajemnie się przenikają - mówi ks. Stanisław Kamiński, wikariusz biskupi ds. zakonnych

To dla nas wyjątkowy dzień mówili zgodnie przedstawiciele zgrupowań posługujących w diecezji rzeszowskiej. To dzięki-

czynienie za powołanie, ale też okazja by osoby konsekrowane przypomniły sobie dlaczego przed laty postanowiły wybrać drogę powołania zakonnego i wybrały takie, a nie inne zgromadzenie.

Mimo entuzjazmu osób konsekrowanych życie zakonne nie jest dziś łatwe. I niestety to jeden powodów spadku powołań do życia konsekrowanego. Jednak ciągle są młodzi ludzie, którzy chcą kroczyć drogą rad ewangelicznych i na tej drodze służyć Bogu i ludziom. Potwierdzamy - chcemy iść drogą św. Franciszka i nie żałujemy tego, że pozostawamy świat i to co nam oferował. Jeśli Bog woła, nie można nie odpowiedzieć - mówili kapucyńscy nowicjusze. Za: www.radiovia.pl

SANDOMIERZ: JUBILEUSZ DIECEZJI, JUBILEUSZ OSÓB KONSEKROWANYCH

W ramach obchodów 200. rocznicy utworzenia diecezji sandomierskiej w wigilię święta Ofiarowania Pańskiego w sanktuarium na Świętym Krzyżu obchodzono Jubileusz Osób Konsekrowanych. Podczas wspólnego spotkania dziękowano Bogu za posługę siostr, braci i kapłanów zakonnych w ciągu dwóch wieków istnienia diecezji oraz modlono się o dar świętości życia osób konsekrowanych i liczne powołania zakonne.

Na wspólną modlitwę przybyli siostry, bracia i ojcowie ze wspólnot zakonnych znajdujących się w diecezji. W jubileuszowym spotkaniu wzięli udział bp Krzysztof Nitkiewicz oraz zaproszony gość, biskup pomocniczy archidiecezji wrocławskiej Jacek Kiciński CMF, który pełni funkcję przewodniczącego Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego przy Konferencji Episkopatu Polski.

Spotkanie rozpoczęła wspólna modlitwa Koronką do Bożego Miłosierdzia oraz osobista adoracji relikwii Drzewa Krzyża Świętego. Następnie Mszy św., podczas której dziękowano Bogu za dar posługi osób konsekrowanych, przewodniczył bp Ja-cek Kiciński wraz z bp. K. Nitkiewiczem oraz ojcami i kapłanami zakonnymi.

Witając przybyłych na jubileuszowe świętowanie, biskup Nitkiewicz podkreślił duchowy wkład osób zakonnych w historię diecezji.

Podczas homilii bp Jacek Kiciński przypomniał trzy cele Dnia Życia Konsekrowanego: uwielbienie Boga za dar życia zakonnego, przypomnienie o tym, że osoby konsekrowane są znakami obecności Boga na ziemi, oraz refleksja samych osób zakonnych nad ich życiem powołaniem i tożsamością. Odwołując się do słów Ewangelii, biskup Kiciński przypomniał, że zadaniem osób konsekrowanych jest kontynuować misję apostołów.

– *Zostaliśmy wybrani i zaproszeni po to, by głosić Dobrą Nowinę w XXI wieku. Jako osoby powołane i konsekrowane musimy pamiętać o tym, że jeśli Bóg kogoś wybiera, powołuje i posyła, to podobnie jak apostołów wyposaża w to, co niezbędne do realizacji misji. Zawsze pamiętajmy, że jeśli Bóg kogoś powołuje, to go na drogę pakuje. Dlatego Jezus mówi: "Nie bierzcie nic na drogę. Zaufajcie i uwierzcie, że Ja zatroszczę się o was"* – podkreślał bp J. Kiciński.

Po homilii zgromadzone osoby konsekrowane odnowiły swoje śluby i przyrzeczenia zakonne i na ręce biskupa złożyły zapalone świece – znak swojego oddania Bogu i gotowości służenia wspólnocie Kościoła. Po zakończeniu Eucharystii wspólne świętowanie przedłużyła agapa.

Obecność zakonów w diecezji sandomierskiej wiąże się z przybyciem na początku XI w. ojców benedyktynów do opactwa założonego przez Bolesława Chrobrego na górze Łysiec. Mnisi mieli wspomóc rozwój administracji parafialnej oraz prowadzić poza życiem monastycznym misję ewangelizacyjną. Do Sandomierza jako pierwsi przybyli ojcowie dominikanie oraz mniszki klaryski, które swój klasztor założyły w Zawichoście.

W momencie utworzenia diecezji sandomierskiej, w 1818 r., na jej terenie znajdowało się tylko kilka wspólnot zakonnych, w tym siostry benedyktynki w Sandomierzu. Rozwój życia zakonnego ograniczany był wówczas przez władze zaborcze, które zbaraniały przyjmowania nowych członków do wspólnot zakonnych. Od początku sandomierscy ordynariusze dokładali starań, aby w diecezji powstawały nowe wspólnoty zakonne i tak bp Adam Prosper Burzyński, zaraz po objęciu diecezji, sprowadził do Sandomierza siostry szarytki, które miały zająć się posługą wobec chorych i ubogich.

Obecnie w diecezji posługuje 340 sióstr zakonnych z 19 zgromadzeń, które zamieszkują w 50 domach zakonnych. Posługę duszpasterską podejmuje także 70 zakonników z 9 zgromadzeń zakonnych, prowadzących 12 domów w diecezji sandomierskiej. Od kilku lat życie według rad ewangelicznych realizują w diecezji trzy dziewice i jedna wdowa konsekrowana.

Za: www.diecezjasandomierska.pl

SIEDLCE: OFIAROWAC SWOJE ŻYCIE BOGU

2 lutego, w Święto Ofiarowania Pańskiego, Kościół katolicki obchodzi Światowy Dzień Życia Konsekrowanego. Uroczystościom w siedleckiej katedrze przewodniczył Biskup Kazimierz Gurda. Mszę św. współkoncelebrował biskup pomocniczy diecezji siedleckiej Piotr Sawczuk.

Przed południem prezentacji Instytutów Życia Konsekrowanego, Instytutów Świeckich oraz Stowarzyszeń Życia Apostolskiego posługujących na terenie diecezji siedleckiej dokonali ks. Paweł Sączuk i s. Teresa Skorupska.

Podczas Eucharystii osoby konsekrowane dziękowały Bogu za dar życia konsekrowanego i odnowiły swoje śluby. Na Eucharystię przybyli przedstawiciele zgromadzeń zakonnych z diecezji siedleckiej, osoby życia konsekrowanego, nowicjuszek, nowicjusze i klerycy Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach. – To właśnie osoby konsekrowane przychodzą dziś do świątyni na wzór Marii i Józefa, aby ofiarować swoje życie Bogu – mówił w katedrze Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda. Na zakończenie homilii Biskup dziękował za osoby życia konsekrowanego i apelował o modlitwę o powołania do życia zakonnego.

Po zakończonej Mszy św. biskupi Kazimierz Gurda i Piotr Sawczuk spotkali się z osobami konsekrowanymi na wspólnej agapie w Bursie św. Stanisława Kostki.

W diecezji siedleckiej jest obecnie 17 żeńskich zgromadzeń czynnych, mających 39 domów. Znajdują się także 2 klasztory kontemplacyjne oraz mieszka jedna pustelnica. Na terenie diecezji siedleckiej posługuje także 8 wspólnot zakonnych męskich, które prowadzą 12 klasztorów.

Za: www.podlasie24.pl

SOSNOWIEC: BĄDŹCIE ZNAKIEM

„Życie zakonne zrodziło się z miłości Bożej i do miłości zostało powołane. (...) Poprzez tę miłość osoby konsekrowane oddają się różnorodnej posłudze we wspólnocie Kościoła. Naśladując zaś styl życia Jezusa realizują charyzmat, jakim zostali obdarowani przez Ducha Świętego. Aktualizowany jest on dziś w życiu zakonów klauzurowych, apostołskich, misyjnych oraz w indywidualnych formach życia konsekrowanego. Poprzez różnorodne posługi wynikające z powołania, osoby konsekrowane są obecne na peryferiach współczesnego świata, prowadząc człowieka spragnionego miłości do źródeł wody życia. Wszystko to sprawia, że dzięki osobom

konsekrowanym Miłość Boża staje się obecna pośród nas w całym swym bogactwie.” – to słowa z listu na przypadający co roku 2 lutego Dzień Życia Konsekrowanego.

W przededniu tego święta, 27 stycznia, osoby konsekrowane z różnych zgromadzeń męskich i żeńskich oraz żyjące

w formach indywidualnych z terenu naszej diecezji spotkały się na Eucharystii w kaplicy Domu Macierzystego Sióstr Karmelitanek. Mszy św. przewodniczył Ksiądz Biskup Grzegorz Kaszak.

Swoją homilię rozpoczął od podziękowań osobom konsekrowanym, że „wybrali drogę rad ewangelicznych i realizując ją niosą do świata i ludzi wiele dobra” oraz świadectwo ich życia. „W naszym życiu potrzeba znaków. Kościół chce byćście byli znakami przyszłego życia” – powiedział Biskup stwierdzając, że współcześni, zwłaszcza młodzi ludzie, nie wierzą w katolicką naukę o życiu po śmierci. Za: www.diecezja.sosnowiec.pl

SZCZECIN: POŚWIĘCONO NOWE HABITY

W wigilię Święta Ofiarowania Pańskiego, w Bazylice Archikatedralnej pw. Świętego Jakuba Apostoła w Szczecinie, odprawiona została uroczysta Eucharystia z okazji Światowego Dnia Konsekrowanego. Mszy Świętej z obrzędem odnowienia ślubów zakonnych przewodniczył Ksiądz Arcybiskup Metropolita Andrzej Dzięga wraz z Biskupem Henrykiem Wejmanem oraz

Biskupem Marianem Błażem Kruszyłowiczem. Podczas liturgii osoby konsekrowane ofiarowały świecę przeznaczoną jako światło „wiecznej lampki” w katedralnej kaplicy Najświętszego Sakramentu oraz zostały poświęcone nowe habity zakonne. W czasie Mszy świętej osoby konsekrowane odnowiły swoje śluby. Uroczystość uświetnił chór pod dyrekcją s. Beaty Majerczyk UK. Za: www.szczecin.kuria.pl

ŚWIDNICA: PRAWDZIWIE NAPEŁNIENI DUCHEM ŚWIĘTYM

Tradycyjnie poświęceniem świec i procesją nawami świątyni rozpoczęła się Msza św. 2 lutego o godz. 12.00. Uczestniczyli w niej przedstawiciele męskich i żeńskich zgromadzeń zakonnych z całej diecezji, biskupi i kapłani pracujący w jej stolicy, ale i wierni, którzy przybyli do katedry w dniu święta.

- Przyglądając się starcowi Symeonowi, a także prorokini Annie, odnowmy w nas świadomość działania w nas Ducha Świętego, działania w naszym umyśle i w sercu, działania w naszym myśleniu, mówieniu i działaniu. Jest ważne, abyśmy częściej prosili Ducha Świętego, by dawał nam lepsze myślenie, by kierował naszymi rozmowami, aby w nich była prawda i miłość, aby wzbudzał w nas miłość i wrażliwość wobec biednych, cierpiących i zagubionych - zachęcał biskup.

Nawiązując do listu KEP skierowanego na ten dzień, przypomniał również trzy ważne przymioty, które powinny zdobić każdego chrześcijanina, a w szczególności osoby życia konsekrowanego - miłość, wierność, jedność.

- Życie zakonne zrodziło się z miłości i dla miłości. (...) Drugim ważnym przymiotem osób konsekrowanych i wszystkich chrześcijan winna być wierność. W dzisiejszym świecie przeżywamy ogromny kryzys wierności. Doświadczamy trudności w realizacji zobowiązań płynących z sakramentu małżeństwa,

kapłaństwa, czy ślubowanych rad ewangelicznych. (...) Trzecim doniosłym przymiotem nas jako uczniów Chrystusa winna być jedność. Wyzwaniem naszych czasów jest dla Kościoła doświadczenie podziałów: małżeńskich, rodzinnych, społecznych i narodowych - wyjaśniał.

Na koniec wyraził również wdzięczność za służbę osób konsekrowanych w diecezji. Przypomnijmy, że na jej terenie istnieją i działają 24 zgromadzenia żeńskie, skupione w 56 domach zakonnych.

W diecezji działa też 10 męskich zgromadzeń zakonnych w 19 domach. Prowadzą oni 16 parafii. Łącznie jest 377 sióstr zakonnych, 3 dziewice konsekrowane, 3 wdowy konsekrowane, 115 księży, ojców i braci. Dane te przypominał już we wprowadzeniu do Mszy św. ks. Marek Korgul, odpowiedzialny w diecezji za osoby konsekrowane, który również przygotował całe spotkanie.

Za: www.swidnica.gosc.pl

TARNÓW: „BARDZO PROSTE PYTANIA”

„Bardzo proste pytania” zadał w czasie swojej homilii ks. bp Leszek Leszkiewicz siostronom i braciom zakonnym zgromadzonym w tarnowskiej Katedrze z okazji święta Matki Bożej Gromnicznej – Światowego Dnia Życia Konsekrowanego. „Czcigod-

ne siostry przełożone, ojcowie przełożeni, czy kochacie swoich podwładnych, podwładne? (...) Czcigodne podwładne, podwładni, czy kochacie swoich przełożonych? Czy rozpoznajecie w przełożonych ojca, matkę?”

Te pytania zmusiły niejako uczestników Eucharystii do refleksji nad rzeczami pierwszymi, najważniejszymi. W dalszej części

homilii okazało się, że odpowiedź na nie to prosta recepta na pustoszejące klasztory, na kryzys powołanych. „Przyciągajcie do waszych zgromadzeń waszą bliskością z Bogiem i miłością do współbraci, współsióstr” – prosił ks. Biskup.

Na zakończenie swojej homilii ks. bp Leszkiewicz zaprosił osoby konsekrowane do modlitwy za synod Diecezji Tarnowskiej. Stało się tak nie bez przyczyny – Eucharystię poprzedziło bowiem spotkanie w Auli Jana Pawła II, gdzie ks. dr Zbigniew Krzyszowski – wikariusz biskupi do spraw zakonnych, wygłosił wykład o prawnych i teologicznych aspektach synodu. Do

sióstr i braci przemawiał także ks. dr Piotr Cebula – sekretarz Komisji Przygotowawczej V Synodu Diecezji Tarnowskiej. W przystępny i obrazowy sposób przybliżył uczestnikom czym jest synod, na podstawie symboliki logo V Synodu.

Warto wspomnieć, że podczas Eucharystii wszystkie osoby życia konsekrowanego miały okazję odnowić swoje śluby zakonne. Ta uroczysta chwila, podkreślona symbolem trzymanej w rękach zapalanej gromnicy, wywarła ogromne wrażenie na licznie zebranych wiernych świeckich.

Za: www.diecezja.tarnow.pl

TORUŃ: JESTEŚCIE LATARNIA

– Jesteście latarnią wskazującą kierunek pośród burz życiowych, zmieniających się mód i przypominacie, że Bóg jest najważniejszy – powiedział bp Wiesław Śmigiel podczas diecezjalnych obchodów Dnia Życia Konsekrowanego. W toruńskiej katedrze Świętych Janów zgromadziły się licznie osoby konsekrowane, by dziękować Bogu za dar wezwania do życia radami ewangelicznymi oraz prosić o dalsze powołania do swoich zgromadzeń.

Rozpoczynając Liturgię bp Wiesław pobłogosławił przyniesione przez wiernych świece, które mają przypominać o tym, że Chrystus jest Światłem oświetlającym życie każdego człowieka. W homilii biskup toruński nawiązując do ślubów składanych przez osoby konsekrowane podkreślił znaczenie posłuszeństwa, czystości i ubóstwa. Wskazał, że to Duch Święty jest mocą, dzięki której

jesteśmy w stanie zrealizować swoje ślubowania. – Bez Ducha Świętego nie jesteśmy w stanie wytrwać na tej drodze. To Duch Święty daje nam moc. Bez Ducha Świętego trudno być posłusznym, chyba nawet to niemożliwe. Bez Ducha Świętego nie ma ubóstwa, zacznie się egoizm i chęć posiadania i bez Ducha Świętego trudno mówić o czystości, bo zawsze pojawi się jakieś pożądanie – mówił bp Śmigiel.

Zaznaczył, że osoby żyjące radami ewangelicznymi są znakiem miłości

Boga, który ofiaruje siebie samego człowiekowi. – Jesteście dla Kościoła i świata przypomnieniem, że na miłość należy odpowiadać miłością – mówił. – Jesteście latarnią wskazującą kierunek pośród burz życiowych, zmieniających się mód i przypominacie, że Bóg jest najważniejszy – dodał.

Przed błogosławieństwem bp Wiesław zwracając się do osób konsekrowanych nawiązał do słów św. Brata Alberta i podkreślił ich wielką rolę w życiu Kościoła. – Osoby konsekrowane są jak gwiazdy na firmamencie niebieskim. Życzę wam, byście byli gwiazdami, byście świecili w naszej diecezji i wskazywali wszystkim drogę do Chrystusa – mówił Ksiądz Biskup.

Po Eucharystii wszyscy spotkali się na agapie, by dzielić się radością i wymieniać doświadczenia.

Za: www.diecezja-torun.pl

WARMIA: OŻYWIĆ KOŚCIÓŁ PRZEZ OSOBISTE NAWRÓCENIE

W konkatedrze św. Jakuba w Olsztynie celebrowano uroczystość Dnia Życia Konsekrowanego. – Zgromadzeń jest bardzo wiele, bo dróg do świętości, dróg oddania się Panu Bogu jest bardzo wiele. Rozpoznanie takiej drogi określamy charyzmatem, co jest odczytane przez założyciela jako forma życia dedykowanego Bogu. Wielość zgromadzeń, więc i charyzmatów, jest pięknym bogactwem Kościoła – mówił abp Józef Górzyński. Dziś, jak w każdych czasach, świętość nie jest dla wielu ważną wartością. Zwracając uwagę na osoby konsekrowane, ma się okazję do refleksji nad swoim życiem. – Wydarzenie Ofiarowania Pana Jezusa w świątyni, czyli całkowitego oddania na służbę wyjątknie Bogu, jest przypomnieniem, że ci, którzy chcą naśladować Jezusa, mogą podjąć drogę oddania się na służbę Bogu – podkreślał metropolita.

Na Eucharystii pod przewodnictwem abp. Józefa Górzyńskiego zgromadziło się wielu przedstawicieli zgromadzeń zakonnych z naszej archidiecezji. Homilię wygłosił augustianin o. Wiesław

Dawidowski OSA, wiceprzewodniczący Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce.

– Wielu przełożonym spędza sen z powiek troska o przyszłość naszych dzieł. Jest nas mniej, a pracy nie ubywa. Pytamy czasem z niepokojem, czy w naszych świątyniach jest jeszcze Pan Bóg? Jan Paweł II, widząc postępującą sekularyzację i laicyzację w Kościele, rzucił osobom konsekrowanym wezwanie – o nawrócenie najpierw nas samych, zakonników i zakonnic. Bo jeśli zakony są sercem Kościoła, a życie konsekrowane jest sercem Kościoła, a to serce będzie cierpieć na zapaść, to całe Ciało Kościoła będzie nie tylko szpitalem, ale staje się chorą pielęgniarką potrzebującą długotrwałego leczenia. Co mamy czynić? Mamy ożywić Kościół poprzez naszą promocję miłości, wierności i jedności – mówił.

Podkreślał, że zgromadzenia winny wypatrywać nowy dróg realizacji powołania i nie lękać się ich. – Pójść tam, dokąd chcieliby posłać nas nasi założyciele – mówił.

Za: www.archwarmia.pl

WARSZAWA-PRAGA: „ZE SŁOWA CZERPIEMY ŻYCIODAJNĄ SIŁĘ”

1 lutego 2018 roku przed świętem Ofiarowania Pańskiego – kiedy to w Kościele

obchodzi się Dzień Życia Konsekrowanego, do Seminarium Duchownego Diecezji Warszawsko-Praskiej przyjechały siostry zakonne reprezentujące różne zgromadzenia obecne w Diecezji Warszawsko-Praskiej.

Była to okazja do podziękowania Bogu za dar osób poświęcających swoje życie w tej szczególnej formie oddania, jaką jest życie konsekrowane. Mszę Świętą sprawował i homilię wygłosił bp Romuald Kamiński.

– Mamy ogromne problemy, jeśli chodzi o traktowanie Słowa Bożego. To warto przypomnieć każdemu, że mamy

ogromne zaniedbanie jeśli chodzi o naszą relację do Słowa Bożego. My z

tego Słowa czerpiemy życiodajną siłę – mówił bp Romuald Kamiński

Za: www.diecezja.waw.pl

WARSZAWA: „IM WIĘKSZE CIEMNOŚCI, TYM WIĘCEJ POTRZEBA ŚWIATŁA”

W Dniu Życia Konsekwowanego warszawska bazylika archikatedralna zapełniła się siostrami, braćmi i ojcami zakonnymi, a także członkami świeckich instytutów życia konsekrowanego. Z zapalonymi świecami stały też wdowy i dziewice konsekrowane. Podczas Mszy św. bp Michał Janocha modlił się za żyjących i zmarłych członków tej części Kościoła oraz o nowe powołania zakonne. Zwracając się w homilii do osób konsekrowanych, bp Michał Janocha przypomniał, że przez wieki teologia życia konsekrowanego rozwijała się niejako w opozycji do życia świeckiego, rodzinnego, próbując wykazać jej wyższość. Niestudnie, gdyż – jak podkreślił biskup – obie drogi przenikają się i dopełniają, bo zmierzają ku temu samemu: ku Miłości.

– Kiedy mówimy o życiu konsekrowanym, używamy słownika zaczerpniętego z życia rodzinnego. Nikt nie zwraca się do was: „proszę zakonnicę” czy „proszę zakonnika”. Mówią: siostró, bracie, ojczu, matko... – zaznaczył biskup. – Kiedy mówimy o najgłębszych stanach zjednoczenia duszy z Chrystusem, nie potrafimy sięgnąć po inny język, niż język miłości obłubieńczej.

Biskup podkreślił, że dopiero w obecnych czasach Kościół rozwija teologię małżeństwa i rodziny, jednocześnie „odkrywając jej najgłębszy związek z teologią życia konsekrowanego”. Jest to odpowiedzią na współczesne zagrożenia, na „herezję antropologiczną, jaką jest wizja człowieka ogołoczonego z wymiaru duchowego, nadprzyrodzonego, wizja rodziny zredukowanej do jednego wymiaru, oderwanej od Boga, natury”. Jak zaznaczył bp. Janocha, całe bogactwo, różnorodność form życia zakonnego sprowadza się do pojęcia mnicha i mniszki, oznaczającego osobę żyjącą samotnie, która służy, jest oddana Jedynemu. Jednak zdaniem duchownego, powołanie mo-

nastyczne dotyczy każdego człowieka, także tego żyjącego w rodzinie, małżeństwie.

– Każdy ma wewnątrz siebie puste miejsce, którego nigdy nie zapełni nawet najbardziej ukochana osoba. To jest miejsce dla Boga – dodał biskup, zaznaczając, że życie konsekrowane i to w rodzinie wzajemnie się potrzebują. Życzył przy tym, by osoby konsekrowane potrafiły zarazić innych radością wiary z zapalem pierwszej miłości.

– Jeden z obecnych tutaj znajomych braci zakonnych zapytany: dlaczego wybrał życie w zakonie, odpowiedział: „Nie wiem dlaczego, ale wiem, dla Kogo. I to jest istota sprawy – powiedział bp Janocha. Na zakończenie Eucharystii życzył, by osoby konsekrowane, ale i świeckie były jak zapalane dziś w kościołach gromnice, które spalając się, potrafią oświetlić drogę i zapalić innych. – Im większe ciemności, tym więcej potrzeba tego światła – mówił biskup pomocniczy.

Za: www.archidiecezja.warszawa.pl

WŁOCŁAWEK: JESTEŚCIE BARDZO POTRZEBNI

W święto Ofiarowania Pańskiego (2 lutego) we wrocławskiej katedrze o godz. 10:00 rozpoczęła się Msza święta, pod przewodnictwem Pasterza Diecezji, w której – wraz z ks. bp. Bronisławem Dembowskiem, przedstawicielami Kurii, księżmi moderatorami, profesorami i alumnami WSD, uczestniczyły osoby życia konsekrowanego oraz wierni świeccy.

Homilię wygłosił ks. prał. Antoni Poniński. Kaznodzieja odwołując się do Ewangelii dnia (Łk 2, 22-40), wskazał na istotę życia konsekrowanego: „[...] oddać się Bogu z miłością i z miłością – to wyraz zaufania, że niczego się nie traci,

lecz się siebie ubogaca”. W dalszej części refleksji ks. Poniński, pochylając się nad pięknem życia całkowicie oddanego Bogu, wskazał za św. Janem Pawłem II, że w naśladowaniu Chrystusa potrzeba posłuszeństwa wezwaniu Ojca, poruszeniom Ducha Świętego oraz „niepodzielnemu sercu” (VC 1).

Wśród wielu przykładów realizacji powołania życia konsekrowanego w diecezji

wrocławskiej, kaznodzieja wymienił: św. s. Faustynę Kowalską (ZMBM), św. o. Maksymiliana Marię Kolbe (OFMConv), s. Bożego ks. Franciszka Miśka (SDB), oraz wskazał przykłady gorliwości: ks. Jana Kawałko (FDP), s. Amaty Wojdyło (ZSNM), o. Eugeniusza Makulskiego (MIC). (...)

Na zakończenie Mszy świętej ks. bp Mering skierował słowa podziękowania do zgromadzonych: „głębokie uznanie, wdzięczność, radość z powodu tej obecności. Kościół wrocławski bardzo wiele zawdzięcza osobom konsekrowanym”. Hierarcha podkreślił oddanie i trud osób konsekrowanych w pracy duszpasterskiej, katechetycznej, duszpasterstwa rodzin, w ofiarnej pracy codziennej.

Za: www.diecezja.wloclawek.pl

ZIELONA GÓRA: PROFESJA PRAWDZIWYM ŚWIATŁEM

W Zielonej Górze osoby konsekrowane spotkały się w kościele pw. św. Franciszka z Asyżu, gdzie Mszy św. przewodniczył bp Paweł Socha. Natomiast w Gorzowie Wlkp. osoby konsekrowane spotkały się w kościele pw. św. Józefa. Tutaj Mszy św. przewodniczył bp Tadeusz Lityński.

Pasterz diecezji zielonogórsko-gorzowskiej podkreślił, że życie konsekrowane jest wspaniałym darem miłości Bożej. – Ci bowiem, którzy żyją swoją konsekracją są dla współczesnego świata znakiem ukazującym, że wierne pójście za Chrystusem, aż po krzyż naprawdę jest możliwe – mówił w homilii biskup.

– Profesja czystości, ubóstwa i posłuszeństwa może i powinna stać się dla dzisiejszego świata prawdziwym światłem, które rozjaśni i ukaze ludzkości nowe drogi, odwracając wzrok od bałwochwalstwa siebie i swych pożądań – kontynuował.

Biskup przypomniał o wielkiej i nieocenionej roli osób konsekrowanych. – Widzimy je jak podejmują różnoraki posługi na rzecz Kościoła, hojnie oddając mu swój czas i swoje zdrowie. Czynią to na wzór Chrystusa – swojego Oblubieńca. Dzisiaj jest sposobna chwila, abym jako biskup za tę posługę podziękował – mówił bp Lityński.

– Kościół pragnie dziś docenić Wasze głębokie zaufanie. Pragnie także byćście nadal dawali o Nim dobre świadectwo swoim przemienionym, konsekrowanym życiem aż po kres Waszych dni – dodał.

W diecezji zielonogórsko-gorzowskiej pracuje 190 sióstr z 21 zgromadzeń zakonnych oraz ok. 100 zakonników z 10 zgromadzeń. Natomiast cztery kobiety zostały włączone do stanu dziewic konsekrowanych, a dwie do stanu wdów konsekrowanych. – To dzień dziękczynienia za dar powołania i przypomnienia, że to sam Chrystus nas powołał – zauważa s. Sebastiana ze Zgromadzenia Sióstr Jezusa Miłosiernego.

Za: www.diecezjazg.pl

Refleksja tygodnia

BEZ SPOTKANIA MIĘDZY OSOBAMI STARSZYM I MŁODYMI NIE MA PRZYSZŁOŚCI

Homilia papieża Franciszka na XXII Światowy Dzień Życia konsekrowanego – 2.02.2018

Czterdzieści dni po Bożym Narodzeniu oddajemy cześć Panu, który wkraczając do świątyni, idzie na spotkanie ze swoim ludem. Na chrześcijańskim Wschodzie jest ono nazywane „świętem spotkania Pańskiego”: spotkanie między Bogiem-Dzieciątkiem, który przynosi nowość, a oczekującą ludzkością, reprezentowaną przez starych w świątyni.

W świątyni ma miejsce jeszcze inne spotkanie, między dwiema parami: z jednej strony młodymi Maryją i Józefem, a z drugiej strony starymi Symeonem i Anną. Starcy otrzymują od młodych, młodzi czerpią od osób starszych. Maryja i Józef znajdują bowiem w świątyni *korzenie ludu*, i jest to ważne, ponieważ Boża obietnica nie wypełnia się indywidualnie i za jednym zamachem, ale razem i na przestrzeni dziejów. Znajdują także *korzenie wiary*, ponieważ wiara nie jest pojęciem, którego należy się nauczyć w podręczniku, ale sztuką życia z Bogiem, której uczymy się z doświadczenia tych, którzy nas poprzedzili w drodze. W ten sposób dwoje młodych spotyka starych. I dwoje starych u kresu swoich dni przyjmuje Jezusa, który jest sensem ich życia. Wydarzenie to wypełnia zatem proroctwo Joela: „starcy wasi będą śnili, a młodzieńcy wasi będą mieli widzenia” (3,1). W tym spotkaniu młodzi widzą swoją misję, a starcy realizują swoje marzenia. Wszystko to ma miejsce, ponieważ w centrum spotkania znajduje się Jezus.

Spójrzmy na nas, drodzy konsekrowani bracia i siostry. Wszystko zaczęło się od spotkania z Panem. Od spotkania i od powołania rozpoczęła się droga konsekracji. Trzeba o tym pamiętać. A jeśli dobrze sobie przypomnimy, to zobaczymy, że na tym spotkaniu z Jezusem nie byliśmy sami: był także lud Boży, Kościół, młodzi i starzy, jak w Ewangelii. Jest tam interesujący szczegół: podczas gdy młodzi Maria i Józef wiernie przestrzegają przepisów Prawa – Ewangelia mówi o tym czterokrotnie – i wcale nie mówią, to starcy Symeon i Anna śpieszą

i prorokują. Mogłoby się wydawać, że powinno być odwrotnie: zazwyczaj młodzi mówią z zapalem o przyszłości, podczas gdy starzy strzegą przeszłości. W Ewangelii dzieje się odwrotnie, ponieważ kiedy spotykamy się w Panu, natychmiast pojawiają się Boże niespodzianki. By pozwolić, żeby wydarzały się w życiu konsekrowanym, warto pamiętać, że nie możemy odnowić spotkania z Panem bez drugiej osoby: nigdy nie wolno pozostawiać jej w tyle, nigdy nie dokonywać odrzuceń pokoleńniowych, ale towarzyszyć sobie na co dzień z Panem w centrum. Jeśli bowiem młodzi są wezwani do otwierania nowych drzwi, to starzy mają klucze. A młodość danego instytutu polega na udaniu się do korzeni, słuchając starszych. Bez tego spotkania między osobami starszymi a młodymi nie ma przyszłości; nie ma rozwoju bez korzeni i nie ma rozkwitu bez nowych pędów. Nigdy nie wolo prorokować, pomijając pamięć, nigdy nie można kultywować pamięci bez proroctwa; zawsze konieczne jest spotkanie.

Dzisiejszy gorączkowy rytm życia prowadzi nas do zamknięcia wielu drzwi na spotkanie, często z obawy przed drugim. Stale otwarte są drzwi centrów handlowych i połączeń sieciowych. Ale w życiu konsekrowanym tak nie jest: brat i siostra, których daje mi Bóg, są częścią mojej historii, są darem, którego należy strzec. Niech się nie zdarza, by patrzeć bardziej na ekran telefonu komórkowego niż w oczy brata, lub skupiać się bardziej na naszych programach niż na Panu. Kiedy bowiem w centrum umieszcza się projekty, techniki i struktury, to życie konsekrowane przestaje przyciągać i już nie przekazuje nic światu; nie rozkwita, ponieważ zapomina o tym „co ma zakopanę”, to jest o swoich korzeniach.

Życie konsekrowane rodzi się i odradza ze spotkania z Jezusem takim, jaki jest: ubogim, czystym i posłusznym. Porusza się po podwójnym torze: z jednej strony inicjatywa miłości

Boga, od której wszystko się zaczyna i do której zawsze musimy powracać; z drugiej – nasza odpowiedź, która jest prawdziwą miłością, kiedy jest *bez ja i bez ale*, kiedy naśladuje Jezusa ubogiego, czystego i posłusznego. Tak więc, gdy życie świata stara się gromadzić, życie konsekrowane porzuca przemijające bogactwa, aby objąć Tego, który stale trwa. Gdy życie świata dąży do przyjemności i zachcianek swego „ja”, to życie konsekrowane uwalnia uczucia od wszelkiego posiadania, aby w pełni kochać Boga i innych. Gdy życie świata upiera się, by czynić to, co się chce, to życie konsekrowane wybiera pokorne posłuszeństwo jako największą wolność. I kiedy życie świata szybko zostawia ręce i serce pustymi, to życie według Jezusa napelnia pokojem aż do końca, jak w Ewangelii, gdzie starcy szczęśliwi docierają do schyłku życia, z Panem w swych rękach i radością w sercu.

Jak nam dobrze, gdy podobnie jak Symeon trzymamy Pana „na swych rękach” (Łk 2, 28)! Nie tylko w głowie i sercu, ale na rękach, we wszystkim, co czynimy: w modlitwie, w pracy, przy stole, przy telefonie, w szkole, z ubogimi, wszędzie. Mieć Pana w rękach to antidotum na wyizolowany mistycyzm i nieokielznany aktywizm, ponieważ prawdziwe spotkanie z Jezusem koryguje zarówno pobożnych sentymentalistów, jak i szalonych działaczy. Przeżywanie spotkania z Jezusem jest również lekarstwem na *paraliż normalności* i otwarciem się na codzienny chaos łaski. Dać się spotkać Jezusowi, spotkać Jezusa: to jest tajemnica, aby utrzymać przy życiu płomień życia duchowego. To sposób, aby nie dać się wciągnąć w życie niejaki, w którym przeważają narzekania, gorycz i nieuniknione rozczarowania. Trzeba spotkać się w Jezusie jako bracia i siostry, młodzi i starzy, aby przezwyciężyć jałową retorykę „starych dobrych czasów” – tę nostalgię, która zabija duszę –

aby uciszyć „tutaj nie ma nic dobrego”. Jeśli każdego dnia spotykamy Jezusa i braci, to serce nie koncentruje się na przeszłości lub przyszłości, lecz żyje dniem dzisiejszym Boga w pokoju ze wszystkimi.

Pod koniec Ewangelii jest inne spotkanie z Jezusem, które może zainspirować życie konsekrowane: spotkanie kobiet przy grobie. Poszły na spotkanie z umarłym, ich droga zdawała się bezużyteczna. Również wy idźcie na świat pod prąd: życie świata łatwo odrzuca ubóstwo, czystość i posłuszeństwo. Ale, podobnie jak te kobiety, idźcie dalej, pomimo obawy o ciężkie kamienie, które trzeba odwalić (por. Mk 16, 3). I podobnie jak te kobiety, jako pierwsi spotkacie zmartwychwstałego i żyjącego Pana, przytulając Go do siebie (por. Mt 28, 9) i natychmiast głosicie Go braciom, z oczyma jaśniejącymi wielką radością (por. w. 8). W ten sposób będziecie nieustanną jutrzeńką Kościoła: wy, konsekrowani i konsekrowane, jesteście nieustanną jutrzeńką Kościoła! Życzę wam, abyście już dziś ożylili spotkanie z Jezusem, idąc razem ku Niemu: a to przyda światła waszym oczom i energii waszym krokom. Za: www.wiara.pl

Pozostałe wiadomości

ROZPOCZĘCIE PROCESU BEATYFIKACYJNEGO O. ŻELAZKA

INDIE. 11 lutego w Puri nad Zatoką Bengalską zakończyły się dwudniowe obchody 100. rocznicy urodzin ojca Mariana Żelazka SVD. Ich ukoronowaniem było formalne ogłoszenie rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego naszego misjonarza.

Dokonał tego abp John Barwa SVD, ordynariusz diecezji Cuttack-Bhubaneswar. Pod koniec Mszy świętej w Puri w bardzo podniosły sposób poinformował o tym wiernych, którzy przyjęli wiadomość z ogromnym aplauzem.

Wydarzenie zbiegło się z obchodami Światowego Dnia Chorego, który obchodzony jest we wspomnienie Matki Bożej z Lourdes. Znamienne było również, że

tego dnia w liturgii czytana była Ewangelia o uzdrowienie trędowatego. Ojciec Marian Żelazek większość swego misyjnego życia poświęcił właśnie trędowatym.

Proces beatyfikacyjny ojca Żelazka wymagać będzie bliskiej współpracy werbistów z Indii i Polski. Obiecali się

tego podjąć obecni na uroczystościach prowincjałowie z tych krajów. Również Generał zgromadzenia zapewnił o niezbędnym wsparciu. Z kolei biskup Jerzy Mazur SVD, przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji, w imieniu Kościoła w Polsce podziękował za docenienie życia jednego z największych polskich misjonarzy ostatnich czasów.

Duże wrażenie zrobiło na zebranych wystąpienie Adama Burakowskiego, ambasadora RP w Indiach, który przemówił w języku hindi. Na koniec w szczególny sposób zostali uhonorowani przybyli do Puri członkowie rodziny i przyjaciele ojca Mariana Żelazka.

Za: www.werbisci.pl

SALETYNI WYBRALI PROWINCAŁA

Najważniejszym punktem piątego dnia obrad Kapituły Prowincjalnej był wybór prowincjała oraz wikariusza i asystenta prowincjalnego. Dzień rozpoczęła wspólna jutrznia. Godzinę przed sesją wyborczą kapitulanci zebrali się w sali obrad, aby wysłuchać rozważania wikariusza generalnego ks. Adilsona Schio

MS. – *W życiu zakonnym wierność i twórczość są to rzeczy nieodłączne. Jedno zakłada drugie. W życiu zakonnym nie możemy być naprawdę twórczy, jeśli nie jesteśmy wierni, ale z drugiej strony nie możemy być wierni naszej tradycji zakonnej, jeśli nie będziemy twórczy – mówił ks. Schio, nawiązując do słów św. Jana Pawła II o „twórczej wierności”. Następnie kapitulanci udali się do kaplicy Centrum Pojednania, w której przez dziesięciolecie modliły się kolejne pokolenia misjonarzy salety-*

nów, na adorację Najświętszego Sakramentu. Modlitwę poprowadził kustosz sanktuarium maryjnego w Sammarai w Niemczech ks. Adam Litwin MS. Po modlitwie kapitulanci przeszli znow do sali obrad, gdzie w tajnym głosowaniu **wybrali ks. Grzegorza Zembronía MS na urząd prowincjała.**

Druga sesja kapituły była poświęcona wyborom członków Rady Prowincjalnej. W kolejnych tajnych głosowaniach delegaci wybrali ks. Piotra Cieplaka MS na urząd wikariusza prowincjalnego. Asystentem prowincjalnym został wybrany ks. Jan Kijek MS. Sesję zakończyły wybory członków Zespołu Doradców, których zadania i kompetencje określa nasze prawo zakonne. Doradcami zostali: ks. Janusz Kręcidło MS, ks. Jan Potoplak MS i ks. Roman Grądalski MS.

Po informacjach ks. Adilsona Schio MS o przygotowaniach do 32. Kapituły Generalnej kapitulanci przystąpili do długiej serii tajnych głosowań, które wyłoniły delegatów prowincji na Kapitułę Generalną. Zostali nimi: ks. Piotr Cieplak MS, ks. Maciej Kucharzyk MS, ks. Jacek Pawłowski MS, ks. Jan Potoplak MS i ks. Piotr Szweda MS.

Bogaty w wydarzenia dzień zakończyła Msza św. w dębowieckiej bazylice pod przewodnictwem nowo wybranego prowincjała, ks. Grzegorza Zembronía MS. Po homilii nowego przełożonego polskich saletyńców ustępujący prowincjał ks. Andrzej Zagórski MS wprowadził zgromadzonych w ważny element objęcia urzędu w Kościele – wyznanie wiary. Po chwili wyznanie to złożył publicznie ks. Grzegorz Zembronía MS.

Nowy prowincjał ks. Grzegorz Zembronía MS urodził się w 1979 r. w Rzeszowie. Pierwsze śluby zakonne w Zgromadzeniu Księży Misjonarzy Saletyńców złożył w 2005 r. Święcenia kapłańskie otrzymał w 2009 r. Ukończył teologię na ówczesnej PAT w Krakowie, poradnictwo psychologiczne w Stowarzyszeniu Psychologów Chrześcijańskich oraz dziennikarstwo i ko-

munikację społeczną na UKSW w Warszawie. Był duszpaste-rzem i katechetą w Gdańsku, Trzciance, Kobylance i Warszawie. Do wyboru na prowincjała był przełożonym domu zakonnego w Krakowie oraz pełnił funkcję dyrektora Centrum Informatyjnego Misjonarzy Saletyńców.

Prowincjał Ks. Grzegorz Zembronía MS

Wikariusz prowincjalny ks. Piotr Cieplak MS pełnił już tę funkcję w latach 2015–2018. Wcześniej był ekonomem prowincjalnym i administracyjnym polskich saletyńców. W Konsulcie Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich wypełnia zadania ekonomy. Był duszpaste-rzem w Kobylance, Krakowie i Gdańsku.

Nowy asystent prowincjalny ks. Jan Kijek MS był przez wiele lat prefektem i rektorem seminarium saletyńców w Krakowie. Pracował także w Sądzie Metropolitalnym w Krakowie jako obrońca węzła małżeńskiego. Był duszpaste-rzem w Krakowie, a w latach 2014–2018 proboszczem w parafii pw. Matki Bożej Saletyńskiej w Mrągowie.

Za: www.saletyni.pl

SPOTKANIE MAGISTRÓW POSTULATÓW I NOWICJATÓW

„Między duchowością a psychologią” – to hasło kolejnego ogólnopolskiego spotkania magistrów postulatów i nowicjatów zakonów męskich w Polsce.

O odbyło się ono w dniach 5-8 lutego 2018 roku w Domu Pielgrzyma przy klasztorze Bernardynów w Leżajsku. Tematem wiodącym była rola psychologii i duchowości w formacji kandydatów oraz zagadnienie pisania opinii o wychowankach. W spotkaniu uczestniczyło 16 wychowawców z różnych zgromadzeń i zakonów męskich w Polsce. Organizatorem był o. Izidor Wróbel OFM, wieloletni magister nowicjatu bernardynów.

Konferencje wygłosili: o. Marian Gołąb OFMConv, Minister Prowincjalny Prowincji Krakowskiej OFMConv, s. Beata Zarzycka, albertynka – adiunkt w Katedrze Psychologii Społecznej i Psychologii Religii w Instytucie Psychologii KUL oraz br. Marek Miszczyński OFMConv, Magister Nowicjatu Prowincji Krakowskiej Kapucynów w Sędziszowie. Po ich wystąpieniach była okazja do wspólnej refleksji i dzielenia się doświadczeniem

We wtorek Eucharystii koncelebrowanej przewodniczył o. Teofil Czarniak, Minister Prowincjalny Prowincji Krakowskiej OFM (Bernardynów). Natomiast w środę Eucharystię w bazylice leżajskiej sprawował ks. bp Jacek Kiciński CMF, przewodniczący Komisji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego w Konferencji Episkopatu Polski. Podkreślił on znaczenie i potrzebę organizowania tego rodzaju spotkań w celu wymiany doświadczeń i umocnienia się w postudze formatora. Zaplanowano już kolejne spotkanie magistrów nowicjatów i postulatów, które odbędzie się w dniach 11-14 lutego 2019 roku w Toruniu u redemptorystów. o. Sylwester Cabała CSsR Za: www.redemptor.pl

KAPITUŁA GENERALNA KARMELITANEK DZIECIĄTKA JEZUSZ

XVIII Kapituła Generalna Zgromadzenia obraduje w Domu Macierzystym Zgromadzenia w Sosnowcu. Temat przewodni kapituli brzmi – *Apostolstwo Zgromadzenia, jako owoc życia charyzmatem Bożego dziecięctwa*. 5 lutego, kapitułę poprzedził dzień skupienia, posługą duchową towarzyszył siostram pro-

wincjał karmelitanek bosych, o. Jan Malicki. Wygłosił konferencję na temat – *Rozeznawania i decydowania na drodze dziecięctwa duchowego*.

W kolejnych sesjach obrad, kapituła wysłucha sprawozdania przełożonej generalnej, m. Błażej Stefańskiej o stanie duchowym Zgromadzenia; zapozna się ze sprawozdaniem ekono-

micznymi, z działalności Postulacji Założycieli oraz z życia i działalności apostołskiej poszczególnych wspólnot w Polsce, zagranicy oraz wspólnot misyjnych. Dwie sesje kapituły miały charakter wyborczy. W kolejnych sesjach kapituła podejmie pracę nad rewizją życia duchowego i apostołskiego Zgromadzenia, rozważy temat formacji początkowej i permanentnej, rozpatrzy nadesłane do kapituły wnioski i dokona rewizji prawodawstwa, zgodnie z wymogami Ojca Świętego Franciszka, w świetle najnowszych dokumentów wydanych przez Kongregację ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostołskiego, podejmie też inne ważne dla Zgromadzenia kwestie.

W dniu 8 lutego 2018 r. została wybrana Przełożona Generalna Zgromadzenia. Została nią – na drugą kadencję – matka Błażeja od Krzyża Chrystusowego -Teresa Stefańska (lat 55).

W kapitule bierze udział 27 sióstr, delegatek z trzech polskich prowincji oraz z krajów europejskich, Francji, Łotwy, Słowacji, misjonarki z Burundi oraz dwie siostry Afrykanki. W najbliższej sześćdziesięcioletniej kadencji (w 2021 r.) Zgromadzenie będzie obchodzić Jubileusz 100-lecia swego założenia – przez Sługę Bożego o. Anzelma Gądkę OCD i Czciogodną Sługę Bożą m. Teresę Kierocińską. **Siostry Karmelitanki Dzieciątka Jezus**

MISJONARZ NA WIELKI POST. ZA KOGO MODLI SIĘ ABP GĄDECKI?

Przewodniczący Episkopatu wylosował misjonarza, którego obejmie swoją osobistą modlitwą w ramach akcji „Misjonarz na Post”. 7 lutego odbyła się w Poznaniu konferencja prasowa, podczas której Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski zainaugurował tegoroczną akcję modlitwy za misjonarzy.

Arcybiskup Stanisław Gądecki będzie wspierał duchowo oblata – brata Daniela Klocha, który przebywa na misji na Madagaskarze. – Jestem poruszony i bardzo wdzięczny. Łączę się z Wami w modlitwie – powiedział zaskoczony brat Daniel – proszę módlcie się za ochronę życia poczętego – dodał. Z kolei na konferencji rozpoczynającej „Misjonarza na Post”, Metropolita Poznański, zobowiązał się, że włączy wylosowanego misjonarza do swojej modlitwy brewiarzowej.

Br. Daniel Kloch OMI urodził się 24 kwietnia 1964 r. w Otwocku. Wstąpił do nowicjatu w zgromadzeniu misjonarzy oblátów w Kodniu – w 1984 r. Pierwsze śluby złożył w 1985 r., natomiast śluby

wieczyste w 1990 r. – w Obrze. Na Madagaskar wyjechał 27 lutego 1992 r. W Marolambo brat Kloch OMI prowadził szkołę przygotowującą chłopców z buszu malgaskiego do zawodu stolarza. Przed ukończeniem szkoły chłopcy ci otrzymują certyfikat i komplet narzędzi stolarskich, dzięki czemu mogą rozpocząć działalność zawodową w rodzinnych stronach. Często stają się tam katechistami i starszymi we wiosce. Aktualnie pracuje w mieście portowym Tamatav.

Brat Daniel zajmuje się ochroną życia poczętego i ochroną tych dzieci, które są porzucane przez swoich rodziców. Założył stowarzyszenie „Bronimy życia”, które daje szansę na rozwój dzieci za-

grożonych aborcją bądź porzuceniem, szczególnie bliźniąt, które są dotknięte malgaskim fadi, czyli przekleństwem. – Przebywając w buszu byłem zaszokowany śmiertelnością kobiet i dziewcząt przy porodzie, jak i liczbą kobiet porzucających w buszu nowonarodzone bliźnięta. W krajach takich jak Madagaskar wiedza o rozwoju życia jest bardzo mała. Dzięki pracy brata Klocha OMI, udało się zmniejszyć śmiertelność malgaskich dzieci o 90%, w miejscach gdzie dociera jego pomoc. Br. Kloch szerzy też na Czerwonej Wyspie kult Bożego Miłosierdzia. Abp Stanisław Gądecki wylosował początkowo innego misjonarza, który jak okazało się, kilka dni wcześniej zmarł.

Honorowy patronat nad akcją „Misjonarz na Post” objęli abp Stanisław Gądecki, Przewodniczący KEP, oraz bp Jerzy Mazur SVD, Przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji. Projekt wspierają medialnie media katolickie takie jak Opoka, deon.pl, Radio Maryja, Tygodnik Idziemy, profeto.pl, Misje Salezjańskie, Radio Niepokalanów, Franciszkański Sekretariat Misyjny, Miesięcznik Misjonarz i inne środowiska katolickie. Za: www.misjonarznapost.pl

WIZYTACJA U SALEZJANÓW WARSZAWSKICH

W inspektorii warszawskiej rozpoczęła się wizytacja nadzwyczajna, którą w imieniu przełożonego generalnego przeprowadza radca regionalny ks. Tadeusz Rozmus. Chociaż „nadzwyczajna” sugeruje coś nietypowego, to w praktyce taka wizytacja odbywa się co sześć lat. Nadzwyczajna jest natomiast dlatego, że zwyczajnie każdego roku domy wizytuje przełożony danej inspektorii, czyli inspektor, natomiast raz na sześć lat takiej wizytacji dokonuje najczęściej ktoś wydelegowany przez przełożonego generalnego.

Wizytacja rozpoczęła się od udziału księdza radcy Tadeusza Rozmusa w uroczystościach ku czci św. Jana Bosko w Sokółowie Podlaskim, następnie zaś dnia odbyło się posiedzenie

radcy inspektorialnej w Warszawie. Także w Warszawie miało miejsce spotkanie wizytatora z przełożonymi wszystkich wspólnot oraz odpowiedzialnymi za poszczególne sektory pracy.

W homilii podczas mszy świętej w kaplicy domu inspektorialnego ks. Rozmus podkreślił znaczenie dwóch postaw w życiu salezjanina: radości i wdzięczności. Natomiast podczas konferencji przypomniał tematykę ostatnich kapituł generalnych: rolę świeckich w naszej posłudze, sposób pełnienia naszej misji i naszego duszpasterstwa, przypomnienie sobie, co jest istotą

naszego powołania oraz jakość danego przez nas świadectwa.

Wizytacja potrwa do maja, złożą się na nią spotkania indywidualne z salezjanami, z grupami młodzieży i świeckich, a także z biskupami ordynariuszami i władzami/ Za: www.salezjanie.pl

NIEMIECKI JEZUITA RANIONY PODCZAS ODPRAWIAMIA MSZY ŚW.

Niemiecki jezuita Karl-Edmund Prier został zaatakowany i ciężko ranny w czasie odprawiania Mszy w jednej z

parafii w Yogyakarcie, mieście położonym w środkowej części indonezyjskiej wyspy Jawa. Jak podaje agencja Asia News dziś rano napastnik uzbrojony w maczetę, wykrzykując hasła pełne nienawiści wszedł do kościoła i w chwili, gdy kapłan rozpoczął recytację hymnu

„Chwała na wysokości Bogu” uderzył go. O. Prier został raniony w plecy, głowę i ręce. Przebywa w szpitalu, gdzie przeszedł operację chirurgiczną. Na razie brak oficjalnych komunikatów na ten temat.

Za: [Radio watykanskie](http://Radio.watykanskie)

DOROCZNE SPOTKANIE BRACI U SALWATORIANÓW

W dniach od 2 do 4 lutego 2018 roku miało miejsce spotkanie braci zakonnych. W tym roku miejscem spotkania był nasz dom zakonny na Bulwarach Słowackiego w Zakopanem. Spotkanie rozpoczęło się Mszą Świętą w kościele na Antałówce, której przewodniczył Ksiądz Prowincjał Piotr Filas SDS. W swoim kazaniu przypomniał nam, na czym polega nasza posługa. Wspomniał także o figurach, które znaleziono zakopane w albańskim bunkrze, obok salwatoriańskiego kościoła w Bilaj. Nie mają one rąk i to właśnie nasze ręce, ręce braci zakonnych są ich uzupełnieniem.

Kolejny dzień rozpoczęliśmy wspólną jutrznią i śniadaniem. Na naszym spotkaniu nie mogło zabraknąć gości. W tym roku był nim brat Paweł Kulka OH, który przybliżył nam temat miejsca braci zakonnych w Kościele. Opowiedział także o swojej pracy, jaką wykonuje jako brat bonifratr.

Po wykładzie mieliśmy czas na podzielenie się swoimi spostrzeżeniami, co do wyżej przytoczonego tematu i dyskusję w grupach. Tego dnia przybył do nas bardzo szczególny gość, którym był ks. Józef Figiel SDS – prowincjał elekt Polskiej Prowincji Salwatorianów. Przewodniczył Mszy Świętej i wygłosił kazanie oraz towarzyszył nam do końca tegorocznego spotkania

Ostatni dzień naszego spotkania także rozpoczęliśmy wspólną modlitwą brewiarzową. Następnie uczestniczyliśmy we Mszy Świętej razem z parafianami kościoła rektoralnego przy Bulwa-

rach Słowackiego. Mszy Świętej przewodniczył ks. Ambroży Skorupa SDS – konsultor prowincjalny ds. formacji.

Po Mszy Świętej nastąpił czas podsumowania naszego spotkania. Każdy z nas mógł podzielić się swoimi spostrzeżeniami, dotyczącymi działania brata zakonnego w Kościele, ale także przedstawić swoje pomysły, dotyczące powołania brackiego w naszym Zgromadzeniu.

Czas w Zakopanem przyczynił się do tego, że każdy z nas mógł na chwilę zatrzymać się i zastanowić nad swoją rolą, jaką pełni w Towarzystwie Boskiego Zbawiciela, ale także umocnić więź ze swoimi współbraćmi. Br. *Jakub Rychlewski SDS*

Za: www.sds.pl

PAPIEŻ DO ZAKONNIKÓW: „MACIE NIEŚĆ LUDZIOM OGIEŃ”

Na kwestię życia wspólnotowego zwrócił uwagę Papież w przemówieniu, które skierował do uczestników Kapituły Generalnej Zgromadzenia Najświętszych Stygmatów (stygmatystów).

Przygotowane wcześniej przemówienie wręczył im przez przełożonego generalnego, a w czasie spotkania zwrócił się do nich w improwizowanych słowach będących odpowiedzią na przemówienie powitalne.

Podkreślił, że życie we wspólnocie nie jest łatwą rzeczą, gdyż każdy ma swoje ludzkie ograniczenia: zazdrość, nieporo-

zumienia, współzawodnictwo. Trzeba być tego świadomym, bo nikt nie jest do tego wolnym.

Dlatego też trzeba być szczerym i mówić prawdę, z miłością, delikatnością o tym, co boli. Nigdy jednak nie wolno ukrywać tych rzeczy, albo mówić je za plecami. Zachęcił więc do modlitwy za siebie nawzajem, a szczególnie za trudne sytuacje.

”Zachęcam was, abyście w życiu wspólnotowym szli drogą prawdy, wolności, z miłością i modlitwą, i szli w ten sposób bez strachu. Nie bójcie się! Jest niedo-

brze, kiedy zakonnik nie ma odwagi, aby powiedzieć jasno to, co myśli swojemu bratu, ale odwraca się od niego i mówi to drugiemu. To jest plotkowanie!” – powiedział Franciszek.

Papież zaznaczył także, że braterstwo nie oznacza bycia przyjacielem wszystkich. „Proszę was dbajcie o braterstwo. Ale to wcale nie znaczy, że wszyscy musimy być bliskimi przyjaciółmi. Nie, mamy być braćmi. Z szacunkiem, z poszanowaniem godności drugiego, jego wolności i módlmy się jedni za drugich. I proszę, abyście z tego zrobili rachunek sumienia” – stwierdził Ojciec Święty.

W napisanym tekście Papież odwołał się do słów Jezusa z Ewangelii św. Łukasza: „Przyszedłem rzucić ogień na ziemię i jakże bardzo pragnę, żeby on już zapłonął” (Łk 12,49). Podkreślił, że ogień, o którym mówi Biblia nie jest ogniem niszczącym, ale jest ogniem miłości, który zdobywa ludzkie serca nie przemocą, ale szanując wolność i odpowiedni czas każdego.

Franciszek wezwał członków Zgromadzenia Najświętszych Stygmatów do prowadzenia ludzi ku nawróceniu i do komunii z Jezusem. Przestrzegł, że głosiciel Ewangelii nie zawsze jest przyjmowany i mile widziany. Ale trzeba być wytrwałym i mieć cierpliwość i nie bać się być świadkiem Chrystusa. Następnie Papież opisał, jaki jest ogień, który przynosi Jezus. „Jest to ogień

miłości, który oczyszcza serca i który zapłonął na Chrystusowym krzyżu. Jest to ogień Ducha Świętego, który został wylany w dniu Pięćdziesiątnicy” – czytamy w tekście wręczonym stygmatystom.

Ten ogień pomaga w odróżnianiu tego, co ma wartość wieczną od tego, co ma wartość znikomą. To ogień próby i trudności, który hartuje, czyni człowieka

silnym i mądrym. To także ogień braterskiej miłości. Jej świadectwo jest potwierdzeniem głoszonej Ewangelii. Jeżeli we wspólnocie go brak to jest ona zimna, panuje tam mrok, samotność. Jeżeli zaś ogień braterskiej miłości jest widoczny, to jest ciepło, jest jasno i taka wspólnota jest silna i może iść dalej. I rodzą się nowe powołania do słodkiej misji ewangelizacyjnej.

Na zakończenie Papież jeszcze raz zachęcił stygmatystów, aby ten ogień nieśli do wspólnot chrześcijańskich, szczególnie do ubogich i tych, którzy nie czują się kochani przez nikogo, do bezdomnych, żyjących w smutku i rozpacz, do więźniów oraz migrantów i tych, którzy musieli opuścić swoje domy z powodu wojen i przemocy. Za: www.deon.pl

Podziękowanie

SIOSTRY KONTEMPLACYJNE DZIĘKUJĄ ZAKONNIKOM ZA POMOC

Ks. Piotr Cieplak MS
Ekonom Konferencji

Przewielebny Ojczce,

Na początku nowego roku, w imieniu wszystkich polskich mniszek i sióstr kontemplacyjnych, pragnę złożyć na ręce Ojca, jako Ekonom KWPZM, serdeczne podziękowanie za trwający już od 2015 roku i dynamicznie rozwijający się program wspierania finansowego naszej Konferencji Przełożonych Żeńskich Klasztorów Kontemplacyjnych w Polsce. Inicjatywy Forum Współpracy Międzyzakonnej pozwalają na oszczędności dla kupujących i wspierają materialnie naszą Konferencję.

Programy kart rabatowych BIZNESTANK na stacjach ORLEN i BLISKA (jeden grosz od każdego litra zakupionego paliwa) oraz zakupy kawy w zakonnym sklepie: www.kawa-zakonna.pl (1 zł każdego zakupionego kilograma kawy) przyniosły klasztorom kontemplacyjnym w 2017 roku wsparcie w wysokości 16 700 zł. Przyjmujemy ten dar z wdzięczności i radością. Jest on bowiem znacznym wsparciem w materialnym zabezpieczeniu działalności Konferencji Klauzuruwej. Cieszymy się też z tego, że również kierowcom i pijącym kawę akcja przynosi korzyść i oszczędności.

Z całego więc serca dziękujemy wszystkim, którzy zorganizowali i zaangażowali się w akcję: Księdzu Piotrowi Cieplakowi MS - Ekonomowi KWPZM, Panu Pawłowi Dolecińskiemu - Dyrektorowi Sprzedaży Kart Flotowych. Wdzięczne też jesteśmy: Kierowcom, z których przejazdów, niekiedy trudnych i męczących, spływał nam grosz do grosza, Pijącym dobrą kawę zakonną ze świadomością, że każdy łyk „małej czarnej” przynosi nie tylko doznania smakowe, ale jest wsparciem dla nas. Liczymy i wierzymy, że to grono może być jeszcze większe.

Naszą wdzięczność przemieniamy w modlitwę, którą otaczamy wszystkich, włączających się w tę akcję. Niech ich trud przynosi wymierne owoce, drogi zaś niech będą szerokie, jazda bezpieczna, kawa mocna, gorąca i smaczna!

Niech Pan Bóg prowadzi i wspiera oraz wynagradza za czynione nam dobro!

Z wdzięczną modlitwą
M. Weronika Sowulewska OSB Cam
Przewodnicząca Konferencji Przełożonych
Żeńskich klasztorów Kontemplacyjnych w Polsce

Odeszli do Pana

ŚP. KS. BOLESŁAW PIĄTEK CM (1931-2018)

W dniu 11 lutego 2018 r. w Domu Zgromadzenia Księży Misjonarzy w Krakowie na Kleparzu odszedł do wieczności Śp. ks. Bolesław Piątek CM. Urodził się 9 lipca 1931 r. w Sporyszu w diecezji krakowskiej.

Do Zgromadzenia wstąpił 27 września 1948 r. a śluby święte złożył 28 grudnia 1950 r. Święcenia kapłańskie otrzymał z rąk bp Franciszka Jop w 12 grudnia 1954 r.

Placówki:

1955 – Żagań, duszpasterz
 1955-1959 – Pabianice, katecheta
 1959-1963 – Żmigród, katecheta
 1963-1965 – Kraków, katecheta
 1965-1967 – Grodków, katecheta
 1967-1969 – Kraków, Grupa Misyjna
 1969-1971 – Krzeszowice, infirmeria
 1971-1988 – Żywiec, Sporysz
 1988 - Kraków Kleparz, rekonwalescent
Wieczny odpoczynek racz Mu dać, Panie!
 Za: www.misjonarze.pl

ŚP. O. ROGER WARSITZ OFM (1936-2018)

10 lutego w godzinach wieczornych w Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym im. J. Gromkowskiego we Wrocławiu zmarł w wieku 83 lat o. Roger Warsitz. W Zakonie Braci Mniejszych przeżył 65 lat, a w kapłaństwie 59.

Albert Warsitz urodził się 14 kwietnia 1936 roku w Łubnianach (pow. opolski). Do nowicjatu Zakonu Braci Mniejszych prowincji św. Jadwigi Śląskiej w Borkach Wielkich wstąpił 25 września 1952 i przyjął imię Roger. Po rocznym nowicjacie, 26 września 1953 roku złożył swoją pierwszą profesję czasową i rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne we Franciszkańskim Wyższym Seminarium Duchownym. Dnia 12 grudnia 1956 w kościele pw. św. Elżbiety Węgierskiej w Nysie złożył profesję uroczystą. Natomiast 10 maja 1959 roku, w kościele pw. św. Franciszka z Asyżu w Borkach Wielkich przyjął święcenia prezbiteratu z rąk ks. bp Franciszka Jopa.

Pierwszą placówką na której pracował o. Roger były Borki Wielkie, gdzie przez dwa lata (1959–1961) pełnił obowiązki wikariusza parafialnego. Następnie (1961–1964) te same obowiązki spełniał przy sanktuarium w Górze Świętej Anny, skąd na rok (1964-1965) powrócił do Borek Wielkich na poprzednie stanowisko.

Po roku o. Roger otrzymał obediencję, zgodnie z którą został przeniesiony do

klasztoru w Prudniku–Lesie jako misjonarz ludowy (1965-1970). Po pięciu latach został ustanowiony dyrektorem Domu Pielgrzyma w Górze Świętej Anny. Funkcję tę pełnił tylko przez jeden rok (1970-1971), gdyż już kolejnego roku przełożeni skierowali go do sanktuarium św. Anny Samotrzeciej w charakterze duszpasterza pielgrzymów.

Ojciec Roger spędził na tym stanowisku blisko dwadzieścia lat i trwale zapisał się w pamięci pątników przybywających do sanktuarium Babci Pana Jezusa, którzy po dziś dzień żywo wspominają tamten okres jego posługi. Warto nadmienić, że w tych latach o. Roger ubiegał się o zgodę na wyjazd na misje w Kongo.

Latem 1990 roku o. Roger wyjechał do pracy duszpasterskiej w Niemczech i pozostał za naszą zachodnią granicą przez kolejne 25 lat. Swoją posługę rozpoczął od pomocy w prowincji bawarskiej najpierw od funkcji spowiednika przy bazylice w Dingelstädt (1990–1992). Następnie był duszpasterzem na placówkach w Dettelbach i Engelbergu (1992–1994). Wreszcie trafił do naszego klasztoru w Grafrath, gdzie pełnił zadania duszpasterza przy kościele pielgrzymkowym pw. św. Rasso (1994-2000).

Kolejne piętnaście lat (2000–2015) spędził w sanktuarium Nawiedzenia NMP w Marienweiher, gdzie był duszpasterzem pielgrzymów.

Ostatnie lata życia (2015-2018), naznaczone ciężką chorobą i związanymi z nią licznymi cierpieniami, ojciec Roger jako jubilat spędził w klasztorze we Wrocławiu–Karłowicach. Stamtąd trafił na blisko sześć tygodni do szpitala, gdzie pomimo wysiłku lekarzy zmarł na oddziale intensywnej opieki medycznej.

Uroczystości pogrzebowe odbędą się we wtorek, 13 lutego 2018, roku, o godz. 11:00, w kościele pw. św. Antoniego z Padwy na wrocławskich Karłowicach, a ciało o. Rogera spocznie na przyklasztornym cmentarzu.

o. Dominik Banaś OFM

ŚP. KS. JÓZEF CZESŁAW KUCIŃSKI FDP(1939-2018)

Dnia 8 lutego 2018 r. Zmarł w Hospicjum Opatrzności Bożej Księża Orionistów w Wołominie nasz Drogi Współbrat ks. Józef Czesław Kuciński FDP. Urodził się dnia 20 lipca 1939 r. w miejscowości Goski – Wąsosze k. Przasnysza. Miał 78 lat życia, 51 lat profesji zakonnej i 42 lata kapłaństwa.

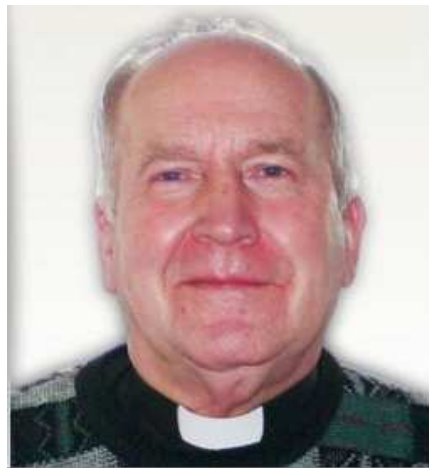
Uroczystości pogrzebowe odbyły się 12 lutego w kościele parafialnym pw. Św. Józefa Robotnika w Wołominie, pod przewodnictwem J.E. ks. Biskupa Marka Solarczyka.

Ks. Józef Czesław Kuciński urodził się 20 lipca 1939 r. we wsi Goski – Wąsosze k. Przasnysza. Miał 3 braci i jedną siostrę. Jego rodzice Jan i Anna prowadzili gospodarstwo rolnicze. W 1944 r. Niemcy rozstrzelali jego ojca i odtąd mama Anna samotnie, z ogromnym poświęceniem wychowywała pięcioro małych dzieci. Rodzina była znana jako religijna i praktykująca.

Młody Józef Czesław w roku 1956 ukończył 7-klasową szkołę podstawową w miejscowości Krzynowłoga Mała, a następnie dostał się do technikum rolniczego we Wrocławiu. Z powodu ciężkich warunków materialnych musiał jednak powrócić na rodzinne gospodarstwo. Dopiero w 1962 r. rozpoczął naukę w szkole rolniczo-mechanizacyjnej. Po trzech latach złożył podanie o przyjęcie do Zgromadzenia Księża Orionistów, o którym dowiedział się od pewnego „misionarza-orionisty” napotkanego w Gdyni. W swoim podaniu o przyjęcie do Zgromadzenia ks. Józef Czesław Kuciński pisał, że „od młodszych lat miał powołanie do stanu kapłańskiego”. Już jako 26 letni mężczyzna pragnął dalej się

uczyć, by zrealizować to pragnienie serca.

Został więc przyjęty do Nowicjatu Księża Orionistów, które rozpoczął 7 grudnia 1965 r. w Izbicy Kujawskiej. Już jako nasz zakonnik w latach 1966-1969 uczęszczał do szkoły średniej i jednocześnie pracował w zakładzie wychowawczym „Caritas” w Kaliszu. W latach 1969 – 1975 r. odbył studia seminaryjne w naszym oriońskim Wyższym Seminarium Duchownym w Zduńskiej Woli. 12 marca 1975 r. złożył profesję wieczystą, a 22 czerwca 1975 r. przyjął z rąk ks. abpa Bronisława Dąbrowskiego święcenia kapłańskie w Kaliszu.

Przez pierwszy rok kapłaństwa ks. Czesław był wychowawcą w Ośrodku dla chłopców z lekkim upośledzeniem umysłowym w Kaliszu. Następnie został mianowany pomocnikiem ekonoma lokalnego w Zduńskiej Woli. W latach 1977-1980 był wikariuszem w Parafii Opatrzności Bożej w Kaliszu. Przez

kolejne 2 lata posługiwał także jako wikariusz w Parafii pw. Św. Kazimierza w Rybnej k. Krakowa. W roku 1982 r. przełożeni skierowali ks. Czesława do Włocławka, gdzie przez 7 lat był wikariuszem w Parafii Najświętszego Serca Jezusowego. W latach 1989-1997 ks. Czesław był przełożonym zakonnym w domu rekolekcyjno-wypoczynkowym „Orionówka” w Międzybrodzu Bialskim.

Ponownie wrócił do Kalisza, gdzie przez 2 lata pracował w Ośrodku Wychowawczym dla chłopców z lekkim upośledzeniem umysłowym przy ul. Kościuszki 24, po czym został skierowany do pomocy w Parafii pw. Św. Józefa Robotnika w Wołominie (1999-2001). W latach 2001-2005 ks. Czesław pracował w Parafii Najświętszego Serca Jezusowego we Włocławku. W 2005 r. decyzją przełożonych ponownie powrócił do Wołomina, gdzie przez ponad 12 lat pełnił posługę kapelana w Hospicjum Opatrzności Bożej i ofiarne posługiwał w Parafii pw. Św. Józefa Robotnika. Ostatnie miesiące jego życia były oznaczone ciężką chorobą nowotworową, którą znosił bardzo cierpliwie i pogodzony z wolą Bożą.

Pan Bóg powołał do Siebie ks. Józefa Czesława Kucińskiego FDP dnia 8 lutego 2018 r. Zmarł w Hospicjum Opatrzności Bożej Księża Orionistów w Wołominie, pośród „swoich kochanych chorych i ofiarnego personelu”, mając 78 lat życia, 51 lat profesji zakonnej i 42 lata kapłaństwa. Spocznie w grobowcu zakonnym na cmentarzu w Wołominie.

Za: www.kamilianie.eu

ŚP. O. ANDRZEJ JAKUBIAK SVD (1952-2018)

Dnia 9 lutego 2018 roku w domu swej siostry w Wapienniku k/Częstochowy zasnął w Panu śp. o. Andrzej Jakubiak, werbista, w 66 roku życia, w 43 roku życia zakonnego i w 38 roku kapłaństwa.

Andrzej urodził się 23 lutego 1952 roku we Wrocławiu z rodziców Edwarda i Janiny z domu Gawęł. Miał piątkę rodzeństwa, trzech braci – z których pierworodny zmarł w niemowlęctwie, przeżywszy niecały rok – i dwie siostry. Andrzej był teraz najstarszy. Szkołę podstawową rozpoczął w Wapienniku, a kończył we Wrocławiu-Klecinie, mieszkając u wujka, brata mamy. Był to rok

1967. Następnie kontynuował naukę także w Zasadniczej Szkole Zawodowej, którą ukończył z dyplomem tokarza. Po wakacjach podjął pracę zgodnie z wyuczonym zawodem w Fabryce Urządzeń Mechanicznych WAFUM we Wrocławiu. Ale już po roku pracy w fabryce pojechał do Wapiennika, aby pomóc ojcu w prowadzeniu gospodarstwa rolnego. Matka zajmowała się domem i dziećmi. Kiedy zobaczył, jak młodsze rodzeństwo pilnie się uczy, zapragnął również kontynuować naukę, w tym celu zapisał się do Liceum Ogólnokształcącego dla Pracujących w Pajęcznie, które udało mu się ukończyć w ciągu dwóch lat, dorabiając zimą przy wyrębie lasu

lub w kamieniołomach. W międzyczasie utrzymywał żywe kontakty z kolegą-klerikiem Wojtkiem Bębnem, który z seminarium duchownego diecezji częstochowskiej w Krakowie, przeniósł się do Misyjnego Seminarium Duchownego Księża Werbistów w Pieniężnie. W Boże Narodzenie 1972 roku odwiedził Wojtkę w Pieniężnie. Tam akurat odbywały się rekolekcje powołaniowe dla maturzystów. Postanowił wziąć w nich udział i pod koniec wstępnie złożył podanie o przyjęcie do seminarium.

Nowicjat rozpoczął w Pieniężnie 8 września 1973 roku. Po roku zaczął studia filozoficzno-teologiczne, które ukończył

święceniami kapłańskimi 20 września 1980 roku. Przed złożeniem ślubów wieczystych zdecydował, że w przyszłości chce pracować jako misjonarz na Filipinach albo w Papui Nowej Gwinei. Otrzymał skierowanie na Filipiny. Przepracował tam 10 lat w najprymitywniejszych warunkach na wyspie oceanicznej Dinagat oddalonej od „cywilizacji” 16 godzin jazdy łodzią. Był tam pierwszym polskim misjonarzem. Dla swego ludu – żyjącego na stopniu zbieractwa i myślistwa, bez elektryczności – był wszystkim: lekarzem dusz i ciał, doradcą i przyjacielem.

Po 10 latach zachorował na malarię. W 1991 roku wrócił do Polski. Leczył się w szpitalu wojskowym w Lublinie. Tu spotkał ludzi związanych z wojskiem, którzy namawiali go, by został ich kapłanem. Sami napisali listy do przełożonych zakonnych i do biskupa polowego. Czas był stosowny. Właśnie organizowano ordynariat polowy i szukano księży powiązanych z wojskiem. Andrzejowi przypomnieli się dziadkowie z obu stron, wujkowie, ojciec oraz kuzyni, którzy dłużej lub krócej służyli w wojsku i brali udział w działaniach wojennych. Wreszcie, jak mawiał sam trafił do seminarium, które nie było „kościółkowe”. „To było siedem lat nie tylko studiów filozoficzno-teologicznych, ale i ciężkiej pracy w polu, w stolarni, kuźni. Każdy musiał przejść podstawy konkretnego zawodu, by radzić sobie w przyszłym życiu misjonarskim”. Wielu nie wytrzymało. Spośród 36 kandydatów do kapłaństwa po siedmiu latach święconych było 12. Była to twarda szkoła, ale jeszcze twardsze doświadczenie przeszedł na

dalekich Filipinach. Toteż początki w wojsku, do którego poszedł ostatecznie w 1994 roku, nie były dla niego za trudne, choć rozpoczął je w elitarniej jednostce „GROM”.

Jak mawiał: „GROM – to kwiat wojska”. Z GROM-em poleciał na Haiti, na misję ONZ (1994-1995). Potem były kolejne misje: Bośnia – Hercegowina (1996-1997), Afganistan (2004-2005). Po katastrofie w Smoleńsku otrzymał rozkaz stawienia się w Warszawie, skąd poleciał do Moskwy celem identyfikacji ciał ofiar katastrofy. O. Jakubiak zidentyfikował ciało bp. Polowego Tadeusza Płoskiego. Kolejne dni pracy w Moskwie

i potem w Warszawie to opieka duszpasterska i zwyczajnie ludzka nad opłakującymi swych zmarłych. Bywało, że w konfesjonale spędzał po kilkanaście godzin... I wreszcie spokojniejsza praca w parafiach wojskowych w Kazuniu i Żarach.

W 2012 roku przeszedł na emeryturę, w niepełnym wymiarze pracując jako kapłan w Wojskowym Instytucie Medycznym na ul. Szaserów w Warszawie. Był także kapłanem Związku Oficerów Rezerwy Rzeczypospolitej Polskiej Okręgu Mazowieckiego im. Józefa Piłsudskiego. W końcu dopadła go choroba nowotworowa płuc. W ostatnich dniach opiekę nad nim sprawowała jego siostra Kinga w Wapienniku.

O. Andrzej był niezwykle żywotnym człowiekiem. Interesowało go to co boskie i to co ludzkie. Był sportowcem, miłośnikiem przyrody. Przy pasiece o. Stefana Maćkowiaka w Pieniężnie zdobył dyplom pszczelarza. Był społecznikiem. Oddał tyle własnej krwi, że otrzymał Złotą Odznakę Honorowego Dawcy Krwi. Był nietuzinkowym misjonarzem i równie nietuzinkowym żołnierzem – kapłanem oraz ojcem duchowym w dalszym okresie dla młodych żołnierzy. Spocznie na swej Ojcowiznie, na cmentarzu przy kościele parafialnym pod wezwaniem Ducha Świętego w Lindowie, gmina Lipie, 13 lutego. Niech Bóg będzie mu nagrodą.

Alfons Labudda SVD